

MINISTERSTVO VNITRA
ČESKÉ REPUBLIKY

MVCRX01MQA8U
prvotní identifikátor

odbor právní
náměstí Hrdinů 1634/3
P.O. BOX 155/P, Praha 4
14021

Č. j. MV- 36423-50/P-2013

Praha 24. září 2013
Počet listů: 1
Přílohy: 1/pdf

adresa

Žádost o poskytnutí informace (podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím - zaslání požadovaných materiálů)

Odboru právnímu Ministerstva vnitra byly doručeny Vaše žádosti ze dne 14. 9. 2013 a 17. 9. 2013 o poskytnutí kopie části spisového materiálu, v rámci Vaší žádosti o poskytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, a to kopie rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 8. 7. 2009 č.j.: MV-46289-2/ODK-2009, kopie následné žaloby vedené u Městského soudu pod sp. zn. 6 Ca 268/2009, kopie vyjádření ministerstva k dané žalobě, kopie rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 21. 12. 2009 č.j.: MV-84362-5/KM-2009 a kopie vyjádření ministerstva k podané žalobě proti uvedenému rozhodnutí.

V příloze Vámi požadované materiály zasíláme.

JUDr. Ivana Pecháčková
ředitelka odboru právního
podepsáno elektronicky

Vyřizuje: JUDr. Hana Trnková
tel. č.: 974 816 755

MVCRP00GNVWF

Ministerstvo vnitra
poštovní přihrádka 21/KM
170 34 P r a h a 7

Č.j.: MV-84362-5 /KM-2009

Praha 21 . prosince 2009
Počet listů: 5

ROZHODNUTÍ

Ministerstvo vnitra, jako nadřízený věcně příslušný orgán, podle ustanovení § 16a odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, v návaznosti na ustanovení § 178 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád a ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR,

rozhodlo

ve věci stížnosti ze dne 9. 10. 2009 podané podle § 16a odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), Mgr. Radimem Strnadem, advokátem, se sídlem AK v Brně, Příkop 8, 602 00 Brno, v zastoupení (plná moc ze 25. 9. 2009) stěžovatele ,
 a postup Policie České republiky ředitelství Služby cizinecké policie při vyřizování žádosti o informace ze dne 15. 9. 2009

takto:

Podle ustanovení § 16a odst. 6 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., se postup povinného subjektu potvrzuje.

Odůvodnění:

Dne 8. 12. 2009 obdržel nadřízený orgán stížnost Mgr. Radima Strnada, advokáta, se sídlem AK v Brně, Příkop 8, 602 00 Brno, v zastoupení (plná moc z 25. 9. 2009) stěžovatele [REDAKCE] (dále jen „stěžovatel“), podle § 16a odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., směřující na postup povinného subjektu - Policie České republiky ředitelství Služby cizinecké policie při vyřizování žádosti o informace ze dne 15. 9. 2009 pod č.j. CPR-13169-1/ČJ-2009-009CPI.

Stěžovatel v žádosti ze dne 15. 9. 2009 požadoval podle zákona č. 106/1999 Sb. „poskytnutí fotokopií veškerých písemných, zvukových či elektronicky uchovaných záznamů ze všech telekonferencí, které povinný subjekt uskutečňoval ve dnech 30. 7. 2008 a 31. 7. 2008“.

Povinný subjekt jeho žádost vyřídil tak, že mu dne 24. 9. 2009 odeslal dopis, č.j. CPR-13169-1/ČJ-2009-009CPI, který v záhlaví označil jako stanovisko k žádosti o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb. a v textu pak uvedl, že formou této doprovodné informace konstatuje, že požadovanými informacemi nedisponuje a tudíž je nemůže poskytnout.

Žadatel proti uvedenému postupu podal stížnost, v níž uvádí, že „povinný subjekt překročil zákonem stanovené meze své pravomoci, jestliže na žádost o poskytnutí informací odpověděl jakýmsi přípisem nazvaným *Stanovisko*....., ačkoliv k takovému vyřízení není oprávněn“, s tím, že povinný subjekt měl doprovodnou informaci vydat pouze „dohromady s rozhodnutím o odmítnutí informace“, jež pak musí obsahovat náležitosti dle § 68 zák. č. 500/2004 Sb., tedy výrok a poučení. [REDAKCE]

Namítá dále, že způsob, kterým povinný subjekt vyřídil žádost o informaci, je „velice netransparentní“ a povinný subjekt nezákonným způsobem, jakým žádost vyřídil, významně zasáhl do ústavního práva na informace, jež má každý jedinec.

Dovozuje také, že jestliže se povinný subjekt ve svém „stanovisku“ dovolává skutečnosti, že požadovanými informacemi nedisponuje, pak tedy „.....i na zákl. § 12 zák. č. 106/1999 Sb., kdy poskytuje doprovodné informace v rámci rozhodnutí o odmítnutí žádosti, musí takováto doprovodná informace obsahovat př. informaci o existenci požadované informace, důvodu odepření, dobu, po kterou odepření trvá,...Doprovodné informace slouží především k ochraně žadatele o informaci před libovůli správních orgánů při poskytování,

resp. neposkytnutí informace, neboť mají obsahovat konkrétní důvody neposkytnutí informace“.

Závěrem pak stěžovatel tvrdí, že povinný subjekt měl buď požadované informace poskytnout, nebo vydat řádné rozhodnutí o odmítnutí žádosti s odůvodněním, což v rozporu se zákonem č. 106/1999 Sb. neučinil.

Popisovanou stížnost podal stěžovatel dne 9. 10. 2009.

Zároveň se stížností podal pisatel žádost podle zákona č. 106/1999 Sb., v níž v návaznosti na žádost z 15. 9. 2009 požaduje informaci „z jakých konkrétních důvodů nedisponuje povinný subjekt písemnými, zvukovými či elektronicky uchovanými záznamy ze všech telekonferencí, které povinný subjekt uskutečňoval ve dnech 30. 7. 2008 a 31. 7. 2008, když původcem těchto záznamů je právě povinný subjekt“.

Na žádost o informace z 9. 10. 2009 reagoval povinný subjekt tak, že stěžovateli sdělil, že požadovanými informacemi nedisponuje proto, že nemá žádnou zákonnou povinnost takové informace uchovávat, vyhledávat ani je vytvářet a tudíž je neuchovává, neeviduje, ani nevytváří.

Stížnost z uvedeného data povinný subjekt podle odst. 5 § 16a zákona č. 106/1999 Sb. spojil se spisovým materiálem s úmyslem předložit ji nadřízenému orgánu k přezkoumání, omylem však celý spis včetně průvodního dopisu odeslal stěžovateli. Ten podklady zaslal zpět dne 9. 11. 2009 spolu s doplněním své stížnosti z 9. 10. 2009.

Tak došlo k tomu, že nadřízený orgán nejen, že obdržel stížnost z 9. 10. 2009 k vyřízení až 8. 12. 2009, jak je vpředu uvedeno, ale mezi tím již rozhodl o stížnosti z 27. 10. 2009 směřující proti postupu povinného subjektu při vyřizování žádosti z 9. 10. 2009, a to rozhodnutím ze 26. 11. 2009, č.j. MV-84362-3/KM-2009. Citované rozhodnutí převzal stěžovatel 30. 11. 2009.

V souvislosti s touto skutečností nadřízený orgán konstatuje, že obě žádosti po věcné stránce spolu úzce souvisí a se základními námitkami stěžovatele zpochybňujícími zákonnost postupu povinného subjektu při jejich vyřizování se nadřízený orgán vypořádal v odůvodnění svého, shora citovaného, rozhodnutí, které je v právní moci.

Z uvedeného důvodu vzal nadřízený orgán v potaz pouze námitky, jež stěžovatel uvedl v doplnění stížnosti ze dne 9. 11. 2009. Stěžovatel nově argumentuje judikátem Krajského

soudu v Praze, sp. zn. 44 Ca 179/2002 a publikovaným komentářem Mgr. Korbela v tom smyslu, že kritériem pro poskytnutí informací je „vztah působnosti povinného subjektu, nikoliv fyzická dispozice. To má významné důsledky, neboť povinný subjekt je v takovém případě povinen požadované informace vyhledat a opatřit“. Dodatek pak uzavírá tvrzením, že povinný subjekt vyřídil věc nezákonným způsobem, když tvrdí, že žádost o informaci odložil dle § 14 odst. 5 písm. c) zák. č. 106/1999 Sb., neboť pro takovýto postup neměl zákonný důvod.

K tomu nadřízený orgán uvádí, že informací se pro účely zákona č. 106/1999 Sb. rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě zaznamenaný způsobem uvedeným v § 3 odst. 3 citovaného zákona. V daném případě takový záznam neexistuje, neexistuje tedy ani požadovaná informace a v tom smyslu jí povinný subjekt nedisponuje. Tento stav vyplývá z toho, že povinný subjekt neměl a nemá povinnost, vyplývající z právního předpisu, či z jeho vlastních potřeb, požadovanou informaci zaznamenávat, uchovávat a evidovat. V dané souvislosti tedy není vůbec rozhodné, zda taková informace je či není v působnosti povinného subjektu.

Za zmíněné situace je možno uvažovat pouze o tom, jak takovou skutečnost žadatelé sdělit, což zákon č. 106/1999 Sb. explicitně neřeší. Nicméně lze dovodit, že sdělení o tom, že požadovaná informace neexistuje, spolu s vysvětlením, že její zaznamenávání povinnému subjektu není právním předpisem uloženo, nevyžaduje vydání rozhodnutí, neboť není odmítnutím informace z důvodů uvedených v zákoně č. 106/1999 Sb.

Pokud tedy, za daných okolností, použil povinný subjekt ke sdělení faktu, že požadovaná informace neexistuje, formu doprovodné informace resp. odložení žádosti, nelze to považovat za postup nezákonný. Zákon č. 106/1999 Sb. způsob odložení žádosti neupravuje a za doprovodnou informaci se podle § 3 odst. 6 považuje taková informace, která úzce souvisí s požadovanou informací například informace o její existenci.

Nadřízený orgán si je vědom administrativního pochybení povinného subjektu při doručování stížnostního spisu, které mělo za důsledek nedodržení lhůt stanovených zákonem k vyřízení žádosti a stížnosti. Nedodržení těchto lhůt však v tomto případě nepřineslo újmu stěžovateli a zákon s ním nespojuje žádné právní důsledky či postihy.

Ze všech uvedených důvodů nadřízený orgán rozhodl tak, jak je ve výroku uvedeno.

Poučení: Podle ustanovení § 16a odst. 9 zákona č. 106/1999 Sb. se nelze proti tomuto rozhodnutí odvolat.

Kateřina Feistová
ředitelka kabinetu ministra vnitra

Za správnost vyhotovení: Mgr. Jaroslav Procházka
oddělení poradní komise ministra a podání osob
kabinetu ministra vnitra

ROZDĚLOVNÍK:

Vážený pan
Mgr. Radim Strnad
advokát
Příkop 8
602 00 Brno

Policie České republiky
Ředitelství Služby cizinecké policie
Praha
Č.j.: CPR-13169-8/ČJ-2009-009CPI

Vypraveno dne 22.12.2009

Prohlášení doručujícího orgánu:

- Adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo zanecháno poučení.
- Zásilka byla připravena k vyzvednutí dne:
- Zásilka byla vložena do schránky dne:

Kurýrem

Jméno a příjmení pracovníka pošty

razítko

Podpis pracovníka pošty

Odesílatel: **MINISTERSTVO VNITRA ČR**
Kabinet ministra vnitra
oddělení poradní komise ministra
a podání osob
170 34 PRAHA 7, Nad Štolou 3

DORUČENKA

NEVRACET, VLOŽIT DO SCHRÁNKY
ULOŽIT JEN 10 DNÍ

Označení písemnosti (č. j.):

MV-84362-5/67-2009

Adresát:

Policejní prezidium ČR
RSCA
PRAHA

č. j.: CPR-13769-8/ČJ-2009-009C7J

Prohlášení příjemce zásilky

Jméno a příjmení příjemce:

Vztah příjemce k adresátovi, není-li příjemce adresátem:

Potvrzuji převzetí této zásilky.

Dne: 23.12.2009 Podpis: *[Signature]*

Prohlášení doručujícího orgánu:

- Adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo zanecháno poučení.
- Zásilka byla připravena k vyzvednutí dne:
- Zásilka byla vložena do schránky dne:

Pavel Pazderna

Jméno a příjmení pracovníka pošty

razítko

Podpis pracovníka pošty

Odesílatel: **MINISTERSTVO VNITRA ČR**
Kabinet ministra vnitra
oddělení poradní komise ministra
a podání osob
170 34 PRAHA 7, Nad Štolou 3

DORUČENKA

NEVRACET, VLOŽIT DO SCHRÁNKY
ULOŽIT JEN 10 DNÍ

Označení písemnosti (č. j.):

MV-84362-5/67-2009

Adresát:

Mgr. Radim Strnad
advokát
Příkop 8
602 00 Brno
STRNAD RADIM

Prohlášení příjemce zásilky

Jméno a příjmení příjemce:

Vztah příjemce k adresátovi, není-li příjemce adresátem:

Potvrzuji převzetí této zásilky.

Dne: 23-12-2009 Podpis: *[Signature]*

MINISTERSTVO VNITRA
ČESKÉ REPUBLIKY

MVCRX00ED92V
prvotní identifikátor

**Ministerstvo vnitra
odbor právní
pošt. schr. 155/P
140 21 PRAHA 4**

Č. j.: MV-67570-4/P-2010

Praha 20. září 2010
Počet listů: 5

Městský soud v Praze
pracoviště Hybernská
Hybernská 1006/18
111 21 PRAHA 1

ke sp. zn.: 10 A 45/2010

Žalobce:

[REDACTED]
[REDACTED]

právně zastoupen: Mgr. Radimem Strnadem, advokátem
se sídlem Příkop 834/8, 615 00 Brno

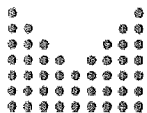
Žalovaný:

Ministerstvo vnitra,
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,
**doručovací adresa: Ministerstvo vnitra
pošt. schr. 155/P
140 21 Praha 4**

žaloba proti rozhodnutí žalovaného

**Vyjádření
žalovaného k žalobě**

Dvojmo

V rubrikované právní věci podává žalovaný správní orgán na základě výzvy nadepsaného soudu ze dne 1. července 2010 toto své **vyjádření** k žalobě. Originály příslušných správních spisů žalovaný současně zasílá prostřednictvím provozovatele poštovních služeb.

I.

Správní žalobou, podanou dne 24. února 2010 k Městskému soudu v Praze, se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného č.j. MV-84362-5/KM-2009 ze dne 21. prosince 2009 a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení s tím, že žalovanému má být současně uložena povinnost uhradit žalobci náklady řízení.

II.

Žalobce touto žalobou napadá výše označené rozhodnutí žalovaného, který jako věcně příslušný nadřízený orgán rozhodl o stížnosti žalobce ze dne 9. října 2009 podané podle ust. § 16a odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon“) na postup Policie ČR, ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „povinný subjekt“) při vyřizování žalobcem podané žádosti o informace ze dne 15. září 2009, že přístup povinného subjektu podle ust. § 16a odst. 6 písm. a) zákona potvrzen.

Žalobce namítá, že žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného byl zkrácen na svých právech a toto rozhodnutí považuje za nezákonné. Žalobce se svou žádostí ve smyslu zákona dožadoval u povinného subjektu poskytnutí informace, spočívající v poskytnutí fotokopíí veškerých záznamů ze všech telekonferencí, které povinný subjekt uskutečňoval v příslušném období. Dle názoru žalobce však povinný subjekt v zákonem stanovené lhůtě neučinil žádný zákonem předvídaný postup a překročil zákonem stanovené meze své pravomoci, když požadovanou informaci neposkytl, ani nevydal řádné rozhodnutí o odmítnutí žádosti s odůvodněním, ale na podanou žádost o informaci odpověděl „jakýmsi přípisem nazvaným Stanovisko...“. Takovýto způsob vyřízení žádosti považuje žalobce za netransparentní a povinný subjekt jím zasáhl do ústavního práva na informace. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného, kterým byl postup povinného subjektu potvrzen, považuje žalobce za účelové a nezákonné.

III.

S výše uvedenými závěry a námitkami žalobce žalovaný nesouhlasí a sděluje k nim následující. Povinný subjekt žalobcem podanou žádost o poskytnutí informace vyřídil svým přípisem ze dne 23. září 2009, označeným jako stanovisko k žádosti o poskytnutí informace dle zákona, jímž formou doprovodné informace konstatoval, že požadovanými informacemi nedisponuje a tudíž je nemůže žalobci poskytnout. Na uvedený přípis povinného subjektu reagoval žalobce podáním předmětné stížnosti. Současně žádostí ze dne 9. října 2009 požádal žalobce povinný subjekt o poskytnutí informace, z jakých konkrétních důvodů povinný subjekt nedisponuje požadovanými

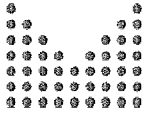

záznamy z telekonferencí, když původcem těchto záznamů je právě povinný subjekt. Tuto žádost vyřídil povinný subjekt svým přípisem ze dne 26. října 2009, ve kterém, v návaznosti na svoje předchozí sdělení, poskytl žalobcem požadovanou informaci konstatováním, že požadovanými informacemi nedisponuje z toho důvodu, že nemá žádnou zákonnou povinnost takové informace uchovávat, vyhledávat ani je vytvářet, a proto je neuchovává, neeviduje ani nevytváří. Povinný subjekt v tomto přípise dále uvedl, že z výše uvedených důvodů byla žalobcova předchozí žádost o poskytnutí informace ze dne 16. září 2009 odložena, neboť požadovanými informacemi povinný subjekt nedisponuje, a proto je nemohl žalobci poskytnout.

Rovněž způsob vyřízení své žádosti o informace ze dne 9. října 2009 napadl žalobce stížností dle ust. § 16a odst. 1 písm. b) zákona ze dne 27. října 2009, neboť měl za to, že povinný subjekt v rozporu se zákonem dosud nečinil žádný zákonem předvídaný postup. Podle názoru žalovaného podal žalobce tuto stížnost předčasně, neboť povinnému subjektu byla dotčená žádost o informace doručena dne 12. října 2009 a vyřízena byla dne 26. října 2009, tedy v zákonem stanovené 15-ti denní lhůtě, přičemž žalobce obdržel vyřízení své žádosti dne 30. října 2009 a stížnost podal již dne 27. října 2009, tedy ještě za běhu uvedené lhůty. Nicméně, o žalobcem podané stížnosti rozhodl žalovaný svým rozhodnutím ze dne 26. listopadu 2009 tak, že podle ust. § 16a odst. 6 písm. a) zákona postup povinného subjektu potvrdil, když vyřízení žádosti o poskytnutí informace výše uvedeným přípisem povinného subjektu ze dne 26. října 2009 považoval za poskytnutí požadované informace. Toto rozhodnutí převzal právní zástupce žalobce dne 30. listopadu 2009.

V posuzovaném případě se žalobcem požadované informace (poskytnutí kopií záznamů z telekonferencí uskutečněných povinným subjektem) sice, s ohledem na své vymezení, vztahují k působnosti povinného subjektu, povinný subjekt jimi však nedisponuje a ze žádného právního předpisu, případně z vlastních potřeb povinného subjektu, nevyplývá povinnost takovéto informace zaznamenávat a uchovávat, resp. předmětné záznamy pořizovat, uchovávat nebo je dále evidovat. Z výše uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že tyto záznamy neexistují a neexistuje tak ani žalobcem požadovaná informace (v podobě jak ji vymezuje ust. § 3 odst. 3 zákona, tedy jako jakýkoli obsah nebo jeho část v jakékoli podobě, zaznamenaný na jakémkoli nosiči).

Postup povinného subjektu v případě žádosti o poskytnutí informace, která neexistuje, zákon explicitně neřeší. Dle názoru žalovaného je relevantním způsobem vypořádání takovéto žádosti poskytnutí doprovodné informace o tom, že povinný subjekt požadovanou informací nedisponuje a nemůže ji žadateli tudíž poskytnout, přičemž není nutné vydávat rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle ust. § 15 zákona, neboť zákon s vydáváním rozhodnutí o odmítnutí žádosti (části žádosti) počítá pouze ve vztahu ke konkrétním existujícím informacím, u nichž je dán některý ze zákonných důvodů pro jejich neposkytnutí, stanovený v ust. § 7 až 11 zákona, případně v jiném zvláštním zákoně. Povinný subjekt poskytnutím doprovodné informace o neexistenci požadované informace žádost o informaci neodmítá, ale tímto způsobem ji vyřizuje věcně ve formě neformálního odůvodněného sdělení.

Doprovodnou informací je ve smyslu ust. § 3 odst. 6 zákona taková informace, která úzce souvisí s požadovanou informací (například informace o její existenci, tzn. zda požadovaná informace je či není). Tuto zákonnou definici povinným subjektem poskytnutá doprovodná informace (ve sdělení ze dne 23. září 2009) svým obsahem beze zbytku naplňuje. S ohledem na zde uvedené považuje žalovaný právní názor žalobce, že doprovodnou informací je nutné vydat pouze dohromady s rozhodnutím o odmítnutí informace, za nesprávný a jeho související argumentaci za účelovou.

Povinný subjekt ve svém stanovisku k žádosti o poskytnutí informace ze dne 23. září 2009 vycházel z právní teze, že informační povinnost dle zákona se vztahuje pouze na takové informace, kterými povinný subjekt disponuje. Z tohoto důvodu byla žalobcem podaná žádost o poskytnutí informace vyřízena výše uvedeným způsobem (doprovodnou informací o tom, že požadovanými informacemi nedisponuje). De facto byla dotčená žádost z procesního hlediska odložena, ačkoli to nebylo ve stanovisku povinného subjektu výslovně uvedeno (tato skutečnost byla žalobci sdělena přípisem povinného subjektu ze dne 26. října 2009, kterým reagoval na druhou žádost žalobce o informaci ze dne 9. října 2009). Odložení žádosti upravuje zákon ve svém ust. § 14 odst. 5 písm. c) pro případ, že se požadované informace nevztahují k působnosti dotčeného povinného subjektu. Podle názoru žalovaného lze tento procesní postup využít rovněž v daném případě a povinný subjekt tak učinil oprávněně. Žalovaný zde odkazuje na důvodovou zprávu k zákonu, v níž se uvádí: „Případy, kdy žádost bude odkládána z důvodů, že povinný subjekt nemá požadovanou informaci k dispozici, se z větší části budou týkat informací, které nepatří do působnosti povinného subjektu. Může však jít rovněž o specifické informace, které by sice jinak patřily do působnosti povinného subjektu, ale on s nimi nedisponuje, například proto, že nemá zákonnou povinnost je vyhledávat či uchovávat.“

V této souvislosti žalovaný namítá nesprávnost argumentace žalobce v žalobě citovaným rozhodnutím Krajského soudu v Praze sp. zn. 44 Ca 179/2002 i odkazem na dotčenou odbornou literaturu. Z obsahu uvedeného soudního rozhodnutí vyplývá tento právní závěr: „Povinné subjekty mají úplnou informační povinnost, musejí tedy poskytovat informace ze všeho, co mají nebo by měly mít, což je odůvodněno tím, že ve vztazích, ve kterých povinné subjekty vystupují, dochází k nakládání s veřejnými prostředky. Princip přístupu k informacím znamená možnost podívat se na ty údaje, které na úřadě leží, s nimiž úřad pracuje. Úřad tedy poskytuje informace, které má. Informací se míní to, co v okamžiku dotazu je anebo má být na úřadů k dispozici. Zjistí-li úřad, že nemá informaci, kterou dle svých povinností stanovených zvláštními právními předpisy má mít, je povinen ji okamžitě doplnit a poskytnout.“ V předmětné věci však povinný subjekt zákonnou povinnost mít žalobcem požadované informace neměl a neměl tak rovněž povinnost tyto informace vyhledat a opatřit (jak v podané žalobě dovozuje žalobce z jím citované pasáže z příslušné odborné literatury). Pokud bychom připustili možnost, že povinný subjekt požadované informace následně, tj. až po předložení žádosti o informace, opatří, jednalo by se o vytvoření nové informace, které se informační povinnost ve smyslu ust. § 2 odst. 4 zákona netýká.

Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem má žalovaný za to, že žalobcem namítaný postup povinného subjektu při vyřizování předmětné žádosti o poskytnutí informací byl správný a v souladu se zákonem a žalobce tímto postupem nemohl být jakkoliv zkrácen na svých právech. Z tohoto důvodu žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím postup povinného subjektu potvrdil. Žalovaný je rovněž přesvědčen, že toto jeho rozhodnutí je v souladu s příslušnými právními předpisy, obsahuje veškeré zákonné náležitosti a je dostatečně odůvodněné a nemůže tak být považováno za nezákonné. V bližším žalovaný odkazuje na svá rozhodnutí, vydaná v dané právní věci, jakož i na dotčená stanoviska povinného subjektu.

IV.

K procesní stránce věci žalovaný sděluje, že souhlasí s tím, aby o věci samé bylo rozhodnuto bez nařízení jednání.

V.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti má žalovaný za to, že **předmětná žaloba není důvodná, a navrhuje soudu, aby tuto žalobu ve smyslu ust. § 78 odst 7 soudního řádu správního zamítl.**

JUDr. Ivana Pecháčková
ředitelka odboru právního
podepsáno elektronicky

Vyřizuje: Mgr. Rostislav Pulkrab
tel. č.: 974 816 754
e-mail: pulkrab@mvcz.cz

MINISTERSTVO VNITRA
náměstí Hrdinů 3
140 21 Praha 4

Č. j.: MV-46289-2/ODK-2009

Praha 8. července 2009
Počet listů: 9
Stejnopis č. 3/3

R O Z H O D N U T Í

Ministerstvo vnitra, odbor dozoru a kontroly veřejné správy, jako nadřízený orgán podle ustanovení § 16a odst. 4 a § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), ve spojení s ustanovením § 178 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodlo podle § 16a odst. 6 písm. a) InfZ; o stížnosti občanského sdružení *Občané za ochranu kvality bydlení v Brně-Kníničkách, Rozdrojovicích a Jinačovicích*, IČ: 26653486, se sídlem U luhu 23, 635 00 Brno-Kníničky, jednajícím předsedou sdružení doc. RNDr. Petrem Firbasem, CSc. (dále jako „žadatel“ nebo „stěžovatel“), datované dnem 13. června 2009, na postup Jihomoravského kraje při vyřizování žádosti stěžovatele o poskytnutí informací, doručené dne 15. května 2009 a vedené pod sp. zn. S-JMK 68763/2009 OKP,

t a k t o :

Postup povinného subjektu – Jihomoravského kraje – při vyřizování žádosti občanského sdružení *Občané za ochranu kvality bydlení v Brně-Kníničkách, Rozdrojovicích a Jinačovicích* o poskytnutí informací, vedené povinným subjektem pod sp. zn. S-JMK 68763/2009 OKP, s e p o t v r z u j e .

O d ů v o d n ě n í :

I.

Ministerstvu vnitra byla dne 25. června 2009 předložena Krajským úřadem Jihomoravského kraje dle ustanovení § 16a odst. 4 a 5 InfZ stížnost žadatele na postup povinného subjektu – Jihomoravského kraje (dále též jako „povinný subjekt“), při vyřizování žádosti o informace, doručené dne 15. května 2009 (ze dne 14. května 2009) a vedené pod sp. zn. S-JMK 68763/2009 OKP. Žádost byla označena jako „*Vec: zadost o informace podle zakona 106/99 – přivedeme ty milióny aut na kraj Brna na Vídeňskou ulici a budeme řešit další problém*“.

Žadostí bylo požadováno za a) doložení kopiemi dokumentů, kolik milionů aut projekty podporované ing. Venclíkem přivedou na kraj Brna a na Vídeňskou ulici; za b) sdělení kolik roků má podle plánu JMK trvat, že miliony aut přivedené na kraj Brna a na Vídeňskou ulici díky projektům podporovaným ing. Venclíkem, budou takto zatěžovat uvedenou oblast Brna; za c) předání dokumentů dokládající, jaký plán má JMK pro řešení vyvolaného problému podle bodu b); za d) sdělení jak se Jihomoravský kraj vypořádal s autorizovanou studií

dopravního odborníka ing. Strnada (a předat dokumenty, které to dokládají), který doložil, že koncepce s napojením Rakouska u Mikulova místo u Břeclavi je chybná, a že dojde dramatickému zatížení R52 u Brna a že velmi výrazné odvedení kamionové dopravy a odlehčení Brněnské aglomerace řeší napojení u Břeclavi; za e) sdělení jak se Jihomoravský kraj vypořádá s autorizovanou studií dopavního odborníka Mgr. Dufka (a předat dokumenty, které to dokládají), který doložil, že koncepce s napojením Rakouska u Mikulova místo u Břeclavi je chybná a že dojde dramatickému zatížení R52 u Brna a že velmi výrazné odvedení kamionové dopravy a odlehčení Brněnské aglomerace řeší napojení u Břeclavi.

Následně povinný subjekt, prostřednictvím krajského úřadu, sdělil dopisem č. j. JMK 68763/2009 ze dne 28. května 2009 žadateli dle § 14 odst. 5 písm. d), že povinný subjekt nemá k dispozici žádné žadatelem požadované informace ve smyslu § 3 odst. 3 InfZ k písm. a) – e) žádosti, a není ani povinen takové informace mít.

Žadatel se s uvedeným způsobem vyřízení své žádosti neztotožnil a dne 16. června 2009 proti tomuto postupu podal stížnost, v níž na prvním místě uvedl, že povinný subjekt měl vyhovět plně žádosti, jeho postup spočívá na nesprávném posouzení věci a při rozhodování postupoval v rozporu se zákonem. Dále se stěžovatel rozepisuje (stejně jako v některých předchozích stížnostech) o problematice povinných subjektů na úrovni krajů (bod II. stížnosti). Dále stěžovatel pokládá za nepřípustný postup podatelny povinného subjektu, odkazuje na správní řád (podání se posuzuje podle obsahu a ne formálně podle jeho označení), a také na protokol o státní kontrole provedené Moravskoslezským zemským archivem u povinného subjektu (bod III. stížnosti). V bodě IV. stížnosti se odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze č. 44 Ca 179/2002 (co se rozumí informacemi vztahujícími se k působnosti povinného subjektu). V dalších bodech pak stěžovatel namítá, že se všemi podklady k územnímu rozvoji má povinný subjekt povinnost se zabývat, zajistit jejich řádné využití a pokud informace v těchto podkladech obsažené míní odmítnout, je povinen vysvětlit proč. Na plném poskytnutí informace od osloveného subjektu stěžovatel trvá. Nakonec stěžovatel navrhl, aby bylo rozhodnuto, že všechny požadované informace budou vydány.

V přípisu č. j. JMK 88685/2009 ze dne 19. června 2009, jímž byla stížnost včetně souvisejících podkladů předána Ministerstvu vnitra, povinný subjekt se po chronologické rekapitulaci celého případu vyjádřil i ke stěžovatelovým námitkám, tj. jak k problematice povinných subjektů, tak k problematice ověření, zda povinný subjekt požadované informace má k dispozici. Povinný subjekt nakonec navrhl, aby nadřízený orgán postup povinného subjektu při vyřizování žádosti potvrdil.

II.

Ministerstvo vnitra předně dovodilo svou věcnou příslušnost k rozhodnutí o podané stížnosti, a to s přihlédnutím k předmětu žádosti, resp. k povaze požadovaných informací. V této souvislosti je třeba s ohledem na ustanovení § 178 odst. 2 správního řádu konstatovat, že v oblasti samostatné působnosti je obecně (tj. s výjimkou specifických případů) nadřízeným orgánem kraje Ministerstvo vnitra.

Ministerstvo vnitra dále konstatuje, že stížnost byla podána včas, tj. ve lhůtě stanovené v § 16a odst. 3 InfZ.

III.

Ministerstvo vnitra přezkoumalo postup povinného subjektu (včetně skutečností uváděných stěžovatelem) a dospělo k závěru, že stížnost není důvodná. Vycházelo přitom z následujících skutečností.

III./A

Nadřízený orgán se musel ve vztahu k podané stížnosti nejprve vypořádat s námitkou stěžovatele o vyřizování žádosti „nepříslušným“ povinným subjektem. Ministerstvo vnitra se k této otázce již vyjádřilo v celé řadě předchozích rozhodnutí týkajících se žadatele a povinného subjektu, přičemž na svém (dále uvedeném) závěru nemá důvod nic měnit.

Podle názoru Ministerstva vnitra je při poskytování informací ze samostatné působnosti nutné vycházet z podstaty územních samosprávných celků jako veřejnoprávních korporací, jimž zákon (event. přímo ústavní pořádek) vymezuje okruh záležitostí náležejících tomuto subjektu jako jejich „vlastní“ (originární, „přirozená“) činnost, tedy jako jejich *samospráva* či *samostatná působnost*. V případě krajů je okruh těchto činností vymezen v § 14 odst. 1 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů, podle kterého *do samostatné působnosti krajů patří záležitosti, které jsou v zájmu kraje a občanů kraje, pokud nejde o přenesenou působnost kraje*. Zákon tedy svěřuje samostatnou působnost přímo kraji (jako územnímu samosprávnému celku – veřejnoprávní korporaci), přičemž navazující rozdělení pravomoci rozhodovat o konkrétní otázkách spadajících do samostatné působnosti mezi jednotlivé krajské orgány z tohoto hlediska představuje pouze bližší organizační rozdělení činnosti v rámci daného samosprávného celku, aniž však z těchto orgánů v oblasti samostatné působnosti činí zvláštní, samostatně fungující jednotky. Jinak řečeno orgány kraje, pokud utvářejí a realizují vůli kraje a rozhodují o otázkách v samostatné působnosti, činí tak nikoli svým vlastním jménem, nýbrž jménem kraje jako takového.

Pokud budou aplikovány výše uvedené obecné teze na problematiku poskytování informací podle InfZ, je třeba považovat zákonem uloženou povinnost poskytovat informace týkající se samostatné působnosti za povinnost uloženou územnímu samosprávnému celku jako takovému, nikoli jeho jednotlivým orgánům. Z tohoto pak ovšem vyplývá, že i povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 InfZ může být pro oblast samostatné působnosti pouze kraj jako celek a nikoli (též) jeho jednotlivé orgány. Pro tento výklad přitom svědčí i důvodová zpráva k novele InfZ, provedené zákonem č. 61/2006 Sb., která vychází z toho, že povinnost poskytovat informace dopadá na územní samosprávné celky s tím, že v oblasti samostatné působnosti budou poskytovat informace (= vyřizovat žádosti) příslušné orgány obce nebo kraje, v oblasti působnosti přenesené ty orgány, jimž je zvláštním zákonem svěřena daná působnost v oblasti státní správy [viz sněmovní tisk č. 991 IV. volebního období Poslanecké sněmovny PČR, novelizační bod 2: *Povinnost poskytovat informace v samostatné působnosti dopadá na územní samosprávné celky. V rámci samostatné působnosti územního samosprávného celku poskytují informace příslušné orgány obce a kraje. Orgány územního samosprávného celku nemají samy o sobě způsobilost a jsou vždy součástí příslušného územního samosprávného celku, přesto v oblasti přenesené působnosti stanoví Ústava i příslušné zákony, že výkon státní správy může být zákonem svěřen právě orgánům samosprávy (viz čl. 105 Ústavy České republiky, § 5 odst. 3, § 7 odst. 2, § 35 odst. 1 a další zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů, § 2 odst. 2, § 29 odst. 1, zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, ve znění pozdějších předpisů), tato skutečnost je pro větší jistotu a instruktivnost v zákoně o svobodném přístupu k informacím zohledněna.].*

Tento výklad není dle názoru Ministerstva vnitra v rozporu ani s čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, který hovoří o orgánech územní samosprávy, neboť takové označení bylo v době přijetí Listiny základních práv a svobod *promiscue* užíváno i pro označení samosprávného celku, ani s § 2 odst. 2 vyhlášky č. 442/2006 Sb., jehož hypotéza se nemůže týkat poskytování informací ze samostatné působnosti. V této souvislosti je vhodné připomenout, že nastíněný výklad je z hlediska žadatelů o informace ze samostatné působnosti výkladem „nejvýhodnějším“, neboť umožňuje maximální realizaci práva podle čl. 17 Listiny základních práv a svobod, jelikož do samostatné působnosti územního samosprávného celku náleží jakákoli informace, která se týká činnosti (v samostatné působnosti) jakéhokoli orgánu (žadatel tedy nemusí „zkoumat“, který orgán by danou informací asi mohl v určitém okamžiku disponovat, a přitom ani není možné, aby např. rada žádost odložila, protože se jedná o působnost zastupitelstva, apod.).

Uvedený závěr znamená, že obdrží-li kraj žádost o poskytnutí informací ze samostatné působnosti, pak – lhostejno, kterému orgánu kraje je žádost adresována – je třeba za povinný subjekt považovat kraj a nikoli jeho jednotlivé orgány. Tuto žádost bude zpravidla vyřizovat s ohledem na § 94 odst. 1 krajského zřízení (či § 130 odst. 1 správního řádu) krajský úřad, neboť svou podstatou jde o rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob (InfZ jako zvláštní zákon upravuje specifický proces a specifickým způsobem též reguluje využití správního řádu).

Je tedy zřejmé a odpovídá tomu i shora uvedený výklad zastávaný Ministerstvem vnitra, že ohledně určení povinného subjektu je nutné volit takový výklad, který je pro žadatele nejvýhodnější, tj. ve svém důsledku vedoucí k poskytnutí požadovaných informací v plném rozsahu, přičemž k takovému kýženému stavu vede právě přístup Ministerstva vnitra. V případě samospráv jsou tedy „informacemi vztahujícími se k působnosti“ veškeré informace týkající se působnosti jakéhokoli orgánu samosprávy, tj. týkající se činnosti územního samosprávného celku jako takového.

Ve vztahu ke stěžovatelem zmiňovaném rozsudku Krajského soudu v Brně sp. zn. 31 Ca 56/2008-27 ze dne 15. srpna 2008 je třeba uvést, že stěžovatelem citovaná část je pouze citací díkce zákona (InfZ), nikoliv vyslovením názoru soudu. Naopak v celkovém kontextu tento rozsudek plně koresponduje s názorem Ministerstva vnitra prezentovaným ve všech předchozích rozhodnutích, stejně jako v tomto. V rozsudku je mimo jiné uvedeno: „*Ve světle tohoto závěru pak soud konstatuje, že v případě, že se jedná o samostatnou působnost kraje, byl primárně příslušný k vyřízení žádosti územní samosprávný celek, tedy Jihomoravský kraj a vyřízení žádosti o informace bylo provedeno nejen v souladu s interními postupy Jihomoravského kraje, ale i v souladu se zákonem. K uvedenému závěru soud dospěl poté, kdy dovedl, že z díkce krajského zřízení je evidentní, že v rámci samostatné působnosti je nositelem této působnosti právě kraj.*“

Ohledně argumentace stěžovatele poukazující na různá sdělení povinného subjektu, resp. ředitele Krajského úřadu Jihomoravského kraje Ministerstvo vnitra poznamenává, že z hlediska vyřizování stížnosti je tato skutečnost irelevantní a svědčí nanejvýš o komplikovanosti celé otázky než o správnosti jednoho či druhého výkladu.

Ministerstvo vnitra se tedy se stížnostní námitkou o nedostatku „příslušnosti“ Krajského úřadu Jihomoravského kraje k vyřizování žádosti neztotožnilo a konstatuje, že povinný subjekt z hlediska určení orgánu, který žádost o informace vyřizoval, postupoval správně. Nadřazený orgán proto přistoupil k řešení jednotlivých věcných námitek prezentovaných stěžovatelem v dalších bodech stížnosti.

III./B

Pro vyřízení předmětné stížnosti Ministerstvem vnitra není relevantní ani argument žadatele, jímž poukazuje na údajnou nemožnost, resp. nezákonnost takového postupu, kdy podání nebylo vůbec doručeno radě, jakožto jeho adresátu. I kdyby měl totiž stěžovatel v tomto bodě pravdu a uvedený postup nebyl v souladu se zákonem, nemá to vliv na zákonnost vyřízení předmětné konkrétní žádosti o informace – zde je relevantním hlediskem pouze existence zákonného důvodu pro odmítnutí žádosti. Účelem řízení o odvolání, resp. stížnosti dle InfZ naopak není posoudit zákonnost jiných postupů povinného subjektu, než je vyřizování konkrétní žádosti o informace, a suplovat tak dozorovou či kontrolní působnost příslušných orgánů. Tento závěr nakonec lze uplatnit i ke stěžovatelově námitce, tj. že se všemi podklady k územnímu rozvoji má povinný subjekt povinnost se zabývat, zajistit jejich řádné využití a pokud informace v těchto podkladech obsažené mínil odmítnout, je povinen vysvětlit proč. Postup Jihomoravského kraje při zkoumání podkladů k územnímu rozvoji také není předmětem řízení o stížnosti podle InfZ.

III./C

K námitce stěžovatele uvedenou v bodě IV., resp. k problematice, co se rozumí informacemi, vztahujícími se k působnosti povinného subjektu zastáváme konstantní názor, že při stanovení rozsahu informační povinnosti povinných subjektů, tzn. při výkladu pojmu „*informace vztahující se k působnosti povinného subjektu*“ podle § 2 odst. 1 InfZ je třeba vycházet z ústavního základu práva na přístup k informacím, které vyplývá z čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Právo na informace se obecně vztahuje na všechny subjekty a všechny informace (s výjimkou případů, kdy by toto právo zasahovalo do ústavně zaručených lidských práv jiných subjektů, či bylo v rozporu s důležitými veřejnými zájmy deklarovanými zákonem – viz čl. 17 odst. 4 – přičemž takovým zákonem není InfZ, nýbrž např. zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, upravující v § 11 a násl. ochranu osobnosti, jež je provedením ústavně zaručeného práva zakotveného čl. 10 Listiny základních práv a svobod, popř. zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, či zákon č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů, apod.; InfZ se tyto zákony pouze respektuje, nikoli nahrazuje či doplňuje – viz § 7 až 12 InfZ), povinnost poskytovat informace dle čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, provedená InfZ, se vztahuje pouze na konkrétní okruh subjektů, označených InfZ jako povinné subjekty, a rovněž pouze na určitý okruh informací, nikoli tedy na veškeré informace. Kromě toho InfZ na rozdíl od uplatňování obecného práva na informace stanoví konkrétní postup při poskytování určité skupiny informací, tj. informací vztahujících se k působnosti povinných subjektů, včetně opravných prostředků (včetně soudního přezkumu) sloužících k vynucení řádného plnění informační povinnosti dané čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod a konkretizované prostřednictvím InfZ.

Jestliže tedy ustanovení § 2 odst. 1 InfZ ukládá povinným subjektům povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, nepochybně je tím třeba ve světle uvedeného ústavního práva chápat informace související s „věcnou“ působností povinného subjektu, tj. působností, kterou tomuto subjektu svěřuje zákon. Obecně se působností orgánu veřejné správy rozumí vymezený okruh společenských vztahů, předmět, obsah a rozsah činností, v nichž tento orgán realizuje svoji pravomoc spočívající v souhrnu oprávnění, jimiž je tento orgán vybaven, a právních povinností, jež jsou mu uloženy, pro potřeby plnění svých úkolů. Podle platné právní úpravy přichází u územních samosprávných celků v úvahu

působnost dvojího druhu, a to jednak tzv. působnost samostatná a dále tzv. působnost přenesená. U samostatné působnosti se jedná o klasickou územní samosprávu či samosprávnou působnost územních samosprávných celků, v jejímž rámci územní samosprávný celek spravuje svoje záležitosti samostatně. Takto chápaná územní samospráva není správou státní, nýbrž správou plně příslušející územním samosprávným celkům jako veřejnoprávním korporacím územní samosprávy, a to proto, že se bezprostředně týká určitých míst. U přenesené působnosti naproti tomu jde o výkon státní správy, ovšem o takový výkon, který stát nerealizuje přímo, svými orgány, nýbrž nepřímo, a to prostřednictvím územních samosprávných celků a jejich orgánů. Přenesená působnost zahrnuje státní správu, u které stát sice vychází z toho, že patří jemu, ale jejíž bezprostřední výkon považuje za vhodné svěřit územním samosprávným celkům jako představitelům místní samosprávy (srov. k tomu např. *rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. července 2007, čj. 4 As 56/2006-45, www.nssoud.cz*).

Zákony o územních samosprávných celcích definují rámcově samostatnou působnost územních samosprávných celků především jako *záležitosti, které jsou v zájmu územního samosprávného celku a jeho občanů, pokud nejde o přenesenou působnost územního samosprávného celku či úkoly, které jsou zvláštními zákony svěřeny správním úřadům jako výkon státní správy*. Do výkonu přenesené působnosti pak spadají záležitosti, které zákon územním samosprávným celkům, popř. jejich orgánům, svěřuje jako výkon státní správy [srov. §§ 8, 35 61 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů, §§ 14 a 29 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů, či §§ 16 a 31 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů].

S ohledem na výše uvedené lze tedy konstatovat, že informační povinnost povinného subjektu v režimu InfZ se vztahuje „pouze“ na informace týkající se „věcné“ působnosti daného povinného subjektu (tj. v případě územních samosprávných celků k jejich samostatné či přenesené působnosti), přičemž s odkazem na dikci čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod lze toto konstatování konkretizovat tak, že povinný subjekt má v rámci režimu InfZ povinnost poskytovat všechny informace, které v rámci své „věcné“ působnosti využívá ke konkrétní činnosti, jíž tuto působnost realizuje, tedy informace, které povinný subjekt svou činností sám vytvořil, a dále informace, které v souvislosti s touto činností používá nebo jimiž na základě své činnosti aktivně disponuje, a to za účelem realizace své „věcné“ působnosti. Nejedná se však pouze o informace, jež jsou výsledkem určité činnosti, nýbrž i o informace sloužící jako podklad takové činnosti realizované při výkonu „věcné“ působnosti povinného subjektu (srov. k tomu např. stěžovatelem uváděné *rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 3. prosince 2002, sp. zn. 44 Ca 179/2002*).

V případě, že se požadované informace nevztahují k působnosti povinného subjektu, tj. k výše uvedené „věcné“ působnosti, je zde důvod k odložení žádosti dle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ, přičemž tuto odůvodněnou skutečnost je povinný subjekt povinen do 7 dnů od obdržení žádosti sdělit žadateli. Vztahují-li se požadované informace k působnosti povinného subjektu, nemůže povinný subjekt žádost odložit, nýbrž se jí musí meritorně zabývat, a to i v případě, kdy požadovanými informacemi nedisponuje. Zde je pak třeba zvážit, zda se jedná o informace, které k výkonu své působnosti musí mít (má zákonnou povinnost je mít), či nikoli. Zatímco v prvním případě má povinnost takové informace vytvořit, popř. si je opatřit (srov. k tomu např. stěžovatelem uváděné *rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 3. prosince 2002, sp. zn. 44 Ca 179/2002*), ve druhém případě postačí vyřídit žádost sdělením doprovodné informace dle § 3 odst. 6 InfZ o neexistenci požadovaných informací

u povinného subjektu, tj. sdělení, že povinný subjekt požadovanými informacemi nedisponuje a ani nemá zákonnou povinnost jimi disponovat.

V této souvislosti považujeme za důležité zmínit i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. května 2009, č. j. 1 As 29/2009 – 59, který se problematikou působnosti povinného subjektu také zabývá. Toto rozhodnutí plně koresponduje s naším názorem (*cit: K působnosti povinného subjektu se tedy vztahují zpravidla všechny informace, které má objektivně k dispozici. Tento závěr logicky plyne ze zásady zákonnosti výkonu veřejné moci. Povinný subjekt je povinen vykonávat svou činnost pouze v mezích a způsoby stanovenými zákonem, a pokud v rámci své činnosti fyzicky disponuje některými informacemi, mělo by to být pouze v důsledku výkonu jeho zákonné působnosti. Žadatel o informaci tak má právo na sdělení všech údajů, s nimiž povinný subjekt pracuje a jejichž poskytnutí není vyloučeno či omezeno podle § 7 - § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím... Nicméně lze si představit i situace, kdy by povinný subjekt určitou informací disponoval a ta by se přitom vůbec netýkala jeho působnosti... pak by samozřejmě bylo na místě takovou žádost odložit podle § 14 odst. 5 písm. c) citovaného zákona.*

V posuzovaném případě však není tento argument stěžovatel na místě, neb povinný subjekt netvrdí, že by se požadované informace nevztahovali k jeho působnosti, ani věc z tohoto důvodu neodložil. Naopak povinný subjekt se řádně zabýval předmětnou žádostí a věcně jí vyřídil.

III./D

Povinný subjekt sdělil žadateli ve sdělení ze dne 28. května 2009, že k žadatelově žádosti ze dne 14. května 2009 nemá žádné požadované informace ve smyslu § 3 odst. 3 InfZ.

Ke způsobu vyřízení žádosti povinným subjektem spočívající v podstatě ve sdělení o tom, že žádné další žadatelem požadované informace nemá, přičemž současně nemá povinnost s takovými informacemi disponovat tj., že žádný zákon neukládá povinnému subjektu, aby takovou informací disponoval – Ministerstvo vnitra se již ve více předchozích rozhodnutích týkajících se stěžovatele a Jihomoravského kraje vyjádřilo jak ke způsobu vyřízení žádosti v případech, ve kterých se požadované informace podle svého vymezení sice vztahují k působnosti povinného subjektu, ten jimi však nedisponuje a ze zákona ani nevyplývá (přímo či nepřímě) povinnost jimi disponovat, tak ke hlediskům, podle nichž by měl nadřízený orgán v těchto případech postup povinného subjektu přezkoumávat.

K první zmíněné otázce zastává Ministerstvo vnitra konstantní názor, dle kterého je při neexistenci informace namísto žádost vyřídít poskytnutím doprovodné informace o této skutečnosti, aniž by bylo nutné vydávat rozhodnutí o (částečném) odmítnutí žádosti. Ministerstvo vnitra při formulaci tohoto názoru vycházelo především ze zákonné koncepce rozhodování o odmítnutí žádosti, resp. z konstrukce důvodů pro odmítnutí žádosti. InfZ totiž s vydáním rozhodnutí o odmítnutí žádosti počítá pouze ve vztahu ke konkrétním existujícím informacím, vůči nimž je splněn některý z důvodů pro neposkytnutí informace, stanovený v InfZ (§ 7 až § 11) nebo ve zvláštním zákoně. Povinný subjekt však při poskytování doprovodné informace (§ 3 odst. 6 InfZ) o „neexistenci“ požadované informace žádost neodmítá, ale *de facto* ji vyřizuje věcně právě tímto sdělením. Tento přístup zastávaný Ministerstvem vnitra ostatně potvrzuje – byť nikoli hojná – judikatura správních soudů, konkrétně např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. dubna 2007, č. j. 31 Ca 137/2006-24. Při následném přezkumu postupu povinného subjektu se Ministerstvo vnitra v rámci své ustálené praxe zaměřuje především na posouzení, zda ze spisu předloženého

povinným subjektem jasně vyplývá, že existence požadovaných informací byla dostatečně prověřována a že o správnosti závěru povinného subjektu nelze mít důvodné pochybnosti (ať již plynoucí z obsahu předloženého spisu, z argumentace či podkladů předložených stěžovatelem či ze skutečností zjištěných nadřízeným orgánem). Pokud takové pochybnosti nevznikají, lze mít za to, že požadovaná informace skutečně neexistuje a postup povinného subjektu při vyřizování žádosti by měl být potvrzen; naopak jsou-li takové pochybnosti, je na místě povinnému subjektu přikázat opětovné vyřízení žádosti. Z těchto hledisek prověřoval nadřízený orgán vyřízení žádosti o poskytnutí informací povinným subjektem.

Ministerstvo vnitra posoudilo postup povinného subjektu a k žádosti ze dne 9. května 2009 konstatuje, že smyslem InfZ je poskytování informací o činnosti povinných subjektů (informací vztahujících se k působnosti povinných subjektů). *Informací se přitom rozumí (§ 3 odst. 3 InfZ) jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.* Informační povinnost se proto může vztahovat pouze k informacím reálně existujícím.

Povinný subjekt žadateli k podané žádosti ze dne 14. května 2009 poskytl doprovodnou informaci spočívající ve sdělení, že žádné z požadujících informací nemá (a není povinen těmito informacemi disponovat). Toto lze v souladu se standardní výkladovou praxí Ministerstva vnitra považovat za řádné vyřízení žádosti odpovídající sdělení žadateli (takové sdělení má charakter doprovodné informace ve smyslu § 3 odst. 6 InfZ – jde totiž o informaci vztahující se k existenci požadovaných informací). Jelikož nejde o odmítnutí žádosti (žádost je věcně vyřízena, nedochází k jejímu odmítnutí), není v těchto případech nutné vydávat formální rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 15 InfZ. Ministerstvo vnitra v této souvislosti odkazuje na vymezení *informace* v § 3 odst. 3 InfZ, tzn., že se poskytují informace existující a zaznamenané. Důležitá je otázka, zda kraj, jakožto povinný subjekt požadovanými informacemi disponuje či nikoliv. Pokud povinný subjekt požadovanými informacemi nedisponuje, je zřejmé, že je ani nemůže poskytnout.

Jestliže tedy povinný subjekt žadateli sdělil pod č.j. JMK 68763/2009 ze dne 28. května 2009, že žádnými žadatelem požadovanými informacemi ve smyslu § 3 odst. 3 InfZ nedisponuje (a není povinen těmito informacemi disponovat), lze v souladu se standardní výkladovou praxí Ministerstva vnitra považovat za řádné vyřízení žádosti odpovídající sdělení žadateli (takové sdělení má charakter doprovodné informace ve smyslu § 3 odst. 6 InfZ – jde totiž o informaci vztahující se k existenci požadované informace). Jelikož nejde o odmítnutí žádosti (žádost je věcně vyřízena, nedochází k jejímu odmítnutí), není v těchto případech nutné vydávat formální rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 15 InfZ.

III / C

V předloženém spise jsou založeny sdělení několika odborů (odbor životního prostředí, odbor kancelář hejtmana, odbor dopravy, odbor územního plánování a stavebního řádu), ale chybí vyjádření samotného pana Ing. Venclíka, ač žádost reaguje právě na jeho sdělení uveřejněném v novinovém článku. Nadřízený orgán zvážil, zda neexistence tohoto sdělení dosahuje takové závažnosti, aby zakládala důvodnou pochybnost o řádném vyřízení žádosti a došel k názoru, že nikoliv. Ze samotného článku (který je přiložen k žádosti) vyplývá, že smyslem nebylo podání informací o počtu aut přivezených na kraj Brna, ale pouze obecné vyjádření Jihomoravského kraje k problematice výstavby komunikace R 52.

Z hlediska InfZ tento článek nezakládá důvodnou pochybnost o tom, že by povinný subjekt svým sdělením ze dne 28. května 2009 řádně a včas nevyřídil žádost ze dne 14. května 2009.

IV.

Na základě výše uvedených skutečností tedy rozhodlo Ministerstvo vnitra o stížnosti stěžovatele tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí, tj. v souladu s § 16 odst. 6 písm. a) postup povinného subjektu potvrdilo.

Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 16a odst. 9 InfZ nelze odvolat.

Ing. Marie Kostruhová
ředitelka odboru dozoru a kontroly
veřejné správy

Rozdělovník:

- Vypraveno
dne 18. 5. 2009
dodělán
Vypraveno
dne 18. 5. 2009
dodělán
1. Stejnopis rozhodnutí č. 1 zůstává součástí správního spisu a v rámci vráceného správního spisu bude doručen do vlastních rukou (s dodejkou) povinnému subjektu – Jihomoravskému kraji, Krajskému úřadu Jihomoravského kraje, odboru kontrolnímu a právnímu, Žerotínovo nám. 3/5, 601 82 Brno; k sp. zn. S-JMK 68763/2009 OKP (spolu s vrácením originálu správního spisu).
 2. Stejnopis rozhodnutí č. 2 bude doručen do vlastních rukou (s dodejkou) stěžovateli – občanskému sdružení *Občané za ochranu kvality bydlení v Brně-Kníničkách, Rozdrojovicích a Jinačovicích*, IČ: 26653486, se sídlem U luhu 23, 635 00, Brno-Kníničky, adresa pro doručování: Ing. Helena Mertová, U luhu 23, 635 00 Brno.
 3. Stejnopis rozhodnutí č. 3 zůstává součástí kopie spisu uložené u Ministerstva vnitra.

Vyřizuje: Mgr. Věra Kantorková, tel. 974 816 415, e-mail: kantork@mvcz.cz

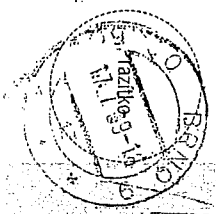

Prohlášení doručujícího orgánu:
 Adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo zanecháno poučení dne: 10.07.2009. Obálka byla připravena k vyzvednutí dne: 10.07.2009.
 Zásilka byla vložena do schránky dne: 10.07.2009.

Jméno a příjmení doručovatele
 Lenka Holická
 Jméno, příjmení a podpis

[Handwritten signature]

Jméno a příjmení vydávající osoby
 Město Melkesová
 podpis vydávající osoby

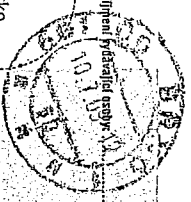

Prohlášení doručujícího orgánu:
 Prohlášení doručujícího orgánu:
 Adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo zanecháno poučení dne: 10.07.2009. Obálka byla připravena k vyzvednutí dne: 10.07.2009.
 Zásilka byla vložena do schránky dne: 10.07.2009.

Jméno, příjmení a podpis

[Handwritten signature]

Jméno a příjmení vydávající osoby
 Jméno a příjmení příjímající osoby
 razítko
 podpis vydávající osoby

UDESÍLATEL: MINISTERSTVO VNITRA ČR
 odbor dozoru a kontroly veřejné správy
 náměstí Hrdinů 3, 140 21 Praha 4

DORUČENKA

Č.j.: MV-46289-2/ODE-2009

Adresát: Vašena pami
 Ing. Helena Heřková
 U Luhu 23
 655 00 Brno-Kráčkov

PROHLÁŠENÍ PŘIJÍMCE ZÁSILKY
 Jméno a příjmení příjemce: Vašena pami
 Vztah příjemce k adresátovi, není-li příjemce adresátem:
 Potvrzují převzetí této zásilky
 Dne: 17.07.2009 Podpis: *[Handwritten signature]*

Odeslatel: MINISTERSTVO VNITRA ČR
 odbor dozoru a kontroly veřejné správy
 náměstí Hrdinů 3, 140 21 Praha 4

DORUČENKA

Č.j.: MV-46289-2/ODE-2009

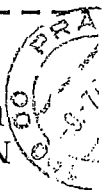
Adresát: Krajský úřad Jihomoravského kraje
 odbor kontrolní a právní
 Jarmila Šimáčková
 Žerotinova nám. Pódatelna
 601 82 Brno
 10.07.2009

Jihomoravský kraj
 Krajský úřad

PROHLÁŠENÍ PŘIJÍMCE ZÁSILKY
 Jméno a příjmení příjemce:
 Vztah příjemce k adresátovi, není-li příjemce adresátem:
 Potvrzují převzetí této zásilky.
 Dne: Podpis: *[Handwritten signature]*

Nevracet, vložit do schránky.
 ULOŽIT JENNA 10 DNI

Nevracet, vložit do schránky.
 ULOŽIT JENNA 10 DNI

Prohlášení doručujícího orgánu:
Adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo
zanecháno poučení dne 10. 07. 2009. Obálka byla
připravena k vyzvednutí dne 10. 07. 2009.
Zásilka byla vložena do schránky dne 10. 07. 2009.

Jméno a příjmení doručovatele

Lenka Holická

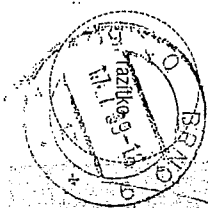
Jméno, příjmení a podpis

Lenka Holická

Jméno a příjmení vydávající osoby

Miasta Melkesová

podpis vydávající osoby

Prohlášení doručujícího orgánu:
Prohlášení doručujícího orgánu:
Adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo
zanecháno poučení dne 10. 07. 2009. Obálka byla
připravena k vyzvednutí dne 10. 07. 2009.
Zásilka byla vložena do schránky dne 10. 07. 2009.

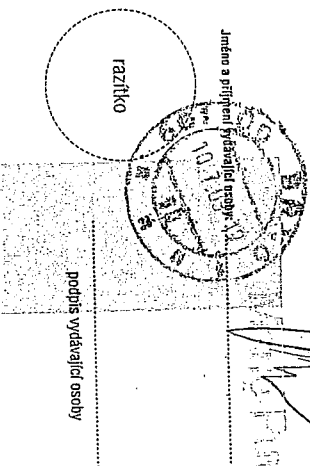
Jméno a příjmení doručovatele

Jméno, příjmení a podpis

Jméno a příjmení vydávající osoby

razítko

podpis vydávající osoby

Udesílatel:

MINISTERSTVO VNITRA ČR
odbor dozoru a kontroly veřejné služby
náměstí Hrdinů 3, 140 21 Praha 4

DORUČENKA

Č.j.: M-46289-2/0Dě-2009

Adresát:

Volněnšpani
Ing. Helena Heclová
U Luhu 23
655 00 Bno - Kněžčany

PROHLÁŠENÍ PŘIJÍMCE ZÁSILKY

Ing. Helena Heclová

Jméno a příjmení příjemce:
Vztah příjemce k adresátovi, není-li příjemce adresátem:
Povrzuji převzetí této zásilky

17. 07. 2009
Podpis: *Helena Heclová*

Odesílatel:

MINISTERSTVO VNITRA ČR
odbor dozoru a kontroly veřejné služby
náměstí Hrdinů 3, 140 21 Praha 4

DORUČENKA

Č.j.: M-46289-2/0Dě-2009

Adresát: Krajský úřad Jihočeského kraje

odbor kontrolní správy
Jarmila Šimáčková
Žerohovská nám.
601 82
Předměstí
10. 07. 2009

Jihomoravský kraj
Krajský úřad

PROHLÁŠENÍ PŘIJÍMCE ZÁSILKY
Jméno a příjmení příjemce:
Vztah příjemce k adresátovi, není-li příjemce adresátem:
Povrzuji převzetí této zásilky.

Podpis: *Jarmila Šimáčková*
Dne: 10. 07. 2009

Nevracet, vložit do schránky.
ULOŽIT JENNA 10 DNI

Nevracet, vložit do schránky.
ULOŽIT JENNA 10 DNI

6 Ca 261/2009

Mgr. Luděk Šikola, advokát

zapsaný v seznamu advokátů České advokátní komory pod ev. č. 10497
adresa advokátní kanceláře: Dvořákova 13, BRNO 602 00
bankovní spojení: ČSOB, a.s., Milady Horákové 6, 601 79 Brno, č.ú.: 193775522/0300

DIČ: CZ7406172576

IČ: 713 30 011

tel: 545 213 975 * fax: 542 213 373

e-mail: ludek.sikola@centrum.cz

MĚSTSKÝ SOUD V PRAZE

Hybemská 18
111 21 Praha 1MĚSTSKÝ SOUD V PRAZE
pracoviště HybemskáDneš
den: 21-09-2009.....KRÁT.....PŘÍLOH
.....RUBRIK

MV-46289-3/ODK-2009

Žalobce: Občané za ochranu kvality bydlení v Brně - Kníničkách, Rozdrojovicích
a Jinačovicích, IČ: 26653486
občanské sdružení se sídlem U Luhy 23, 635 00 Brno - Kníničky
jednatelkou předsedou sdružení Doc. RNDr. Petrem Firbasem, CSc.

Zastoupen: Mgr. Luděk Šikolou, advokátem, zapsaným v seznamu advokátů ČAK pod
ev. č. 10497,
se sídlem Dvořákova 13, 602 00 Brno

Žalovaný: Ministerstvo vnitra
se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21, 170 34 Praha 7 - Letná

Žaloba o zrušení rozhodnutí správního orgánu

rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 8.7.2009, č.j. MV-46289-2/ODK-2009, kterým byl potvrzen postup Jihomoravského kraje při vyřizování žádosti o poskytnutí informací, vedené pod sp. zn. S-JMK 68763/2009
OKP

podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím („InfZ“)
a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního („SŘS“)

Nekolkováno

Dvojmo

Přílohy dle textu

I.
Skutkový a právní stav

V žádosti o poskytnutí informací podle InfZ, která byla doručena do elektronické podatelny Krajského úřadu Jihomoravského kraje (dále jen „KÚ JMK“), výslovně adresovanou Radě JMK jako povinnému subjektu ve smyslu § 2 odst. 1 InfZ dne 14.5.2009, žalobce uvedl následující:

„Podle přiloženého článku radní ing. Venclík veřejně uvedl:

Ovšem ani v případě úspěšné výstavby R 52 nemá kraj vyhráno. „Jestli se podaří těch chybějících dvacet kilometrů postavit, přivedeme ty milióny aut na kraj Brna na Vídeňskou ulici a budeme řešit další problém, jak s nimi projet Brnem, když nemáme postaveny plánované tangenty,“ připomněl Venclík

Pozadujeme

a) doložit kopiemi dokumenty, kolik milionu aut projekty podporované ing. Venclíkem přivedou na kraj Brna a na Vídeňskou ulici

b) sdělit kolik roku má podle planu JMK trvat, ze milióny aut přivedene na kraj Brna a na Vídeňskou ulici díky projektům podporovaným ing. Venclíkem, budou takto zatezovat uvedenou oblast Brna

c) předat dokumenty dokládající, jaký plan má JMK pro řešení vyvolaného problému podle bodu b)

d) sdělit jak se Jihomoravský kraj vypořádal s autorizovanou studií dopravního odborníka ing. Strnada (a předat dokumenty, které to dokládají), který doložil, že koncepce s napojením Rakouska u Mikulova místo u Breclavi je chybná a že dojde dramatickému zatížení R52 u Brna a že velmi výrazně odvedení kamionové dopravy a odlehčení Brněnské aglomerace resi napojení u Breclavi.

e) sdělit jak se Jihomoravský kraj vypořádal s autorizovanou studií dopravního odborníka Mgr. Dufka (a předat dokumenty, které to dokládají), který doložil, že koncepce s napojením Rakouska u Mikulova místo u Breclavi je chybná a že dojde dramatickému zatížení R52 u Brna a že velmi výrazně odvedení kamionové dopravy a odlehčení Brněnské aglomerace resi napojení u Breclavi.

Zdůrazňujeme, že pokud člen Rady kraje veřejně vystoupí s určitými informacemi, pak nepochybně má dokumenty doloženo, co sděluje veřejnosti.

Odkazujeme v této souvislosti i na Rozhodnutí čj. 863/2007-91 Ministerstva pro místní rozvoj z 24.1.2007, které uvedlo, že "lze konstatovat, že 1. náměstek hejtmána Jihomoravského kraje jedná v rámci své funkce jménem krajského úřadu, který je bezpochyby povinnou osobou ve smyslu zákona č.106/1999 Sb. a kterému byla také žádost o poskytnutí informace adresována. Lze také uvažovat i o vzniku informační povinnosti, a to na základě skutečnosti, že 1. náměstek hejtmána je zároveň i členem zastupitelstva, tedy orgánu kraje, na který se informační povinnost podle zák. č. 106/1999 Sb. rovněž vztahuje. "

Vzhledem k tomu, že povinným subjektem podle zákona 106/99 jsou všechny orgány kraje a jmenovite i Rada kraje, které je radní Venclík členem, tak se touto žádostí obracíme specificky na Radu kraje a požadujeme vyše specifikované informace. Má-li tyto informace ing. Venclík, má je tím pádem k dispozici i Rada kraje.

To, že orgány samosprávných celků jsou samostatnými povinnými subjekty podle zákona 106/99 v platném znění je naprosto jasné, neboť v ust. para 2/1 je odkaz na tyto orgány explicitně uveden. Pokud samosprávnému celku, JMK, a Vám jako orgánu kraje nestačí explicitní formulace zákona, pak si dovoluujeme odkázat na str. 3, odst. 4 Rozsudku krajského soudu v Brně čj. 31 Ca 56/2008-27, kde soud jasné konstatoval, že dle ust. para 2 odst. 1 jsou povinnými subjekty jak územní samosprávné celky, tak jejich orgány. Tento rozsudek je Krajskému úřadu JMK prokazatelně znám.

Oslovený povinný subjekt, Rada JMK, na žádost o informace nereagovala. Dne 5.6.2009 obdržel žalobce od jiného povinného subjektu, KÚ JMK, Odboru kontrolního a právního, dopis s názvem „přivedeme ty milióny aut na kraj Brna a na Vídeňskou ulicí a budeme řešit další problém – poskytnutí informace“ ze dne 28.5.2009, č.j. JMK 68763/2009, sp.zn. S-JMK 68763/2009 OKP. V předmětném dopise bylo sděleno, že „povinný subjekt nemá k dispozici žádné Vámi požadované informace ve smyslu ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. k písm. a) – e) Žádosti, a není ani povinen takovéto informace mít.“

Proti uvedenému postupu podal žalobce stížnost ze dne 13.6.2009 v souladu s ustanovením § 16a InfZ, neboť oslovený povinný subjekt, Rada JMK, na podanou žádost v zákonné lhůtě nijak nereagoval. Na žalobcovu žádost o informace totiž reagoval jiný subjekt, KÚ JMK, Odbor kontrolní a právní, s jehož sdělením se však žalobce v žádném případě nespokojil a detailně zdůvodnil, proč takto činí. Zjevně i následně zůstal oslovený povinný subjekt, Rada JMK, nečinný, patrně i z toho důvodu, že mu ani stížnost žalobce úředníci KÚ JMK nepředali, aby Rada JMK, mohla jako kolektivní orgán svým usnesením rozhodnout.

Dne 8.7.2009 vydal žalovaný rozhodnutí, č.j. MV-46289-2/ODK-2009, kterým dokumentovaný postup KÚ JMK při vyřizování předmětné žádosti žalobce o poskytnutí informací potvrdil (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 17.7.2009. Konec lhůty pro podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného tedy v případě žalobce připadá na den 17.9.2009. Žalobce, jakožto účastník správního řízení, vyčerpá veškeré řádné opravné prostředky.

Žalobce tvrdí, že byl rozhodnutím žalovaného zkrácen na svých hmotných a procesních právech. Žalobce napadá touto žalobou rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu.

Žalobce je zastoupen advokátem.

Důkazy: Stanovy žalobce, v příloze

Zápis ze schůzi a žádění členů sdružení ze dne 7.3.2009, v příloze

Rozhodnutí žalovaného ze dne 8.7.2009, č.j. MV-46289-2/ODK-2009, v příloze

Spis žalovaného a povinného subjektu v předmětné věci

II. Odůvodnění žaloby

1. vymezení povinného subjektu

Žalovaný ohledně otázky povinného subjektu v podmínkách územních samosprávných celků poukazuje na svůj opakovaně uvedený názor, že samostatná působnost je svěřena dle ustanovení § 14 odst. 1 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení) přímo krajům a tudíž při poskytování informací vztahujících se k samostatné působnosti může být povinným subjektem pouze kraj jako územní samosprávný celek – veřejnoprávní korporace. Navazující rozdělení pravomoci rozhodovat o konkrétních otázkách spadajících do samostatné působnosti mezi jednotlivé orgány kraje představuje dle žalovaného pouze bližší organizační rozdělení činnosti v rámci daného samosprávného celku, aniž však z těchto činí zvláštní samostatně fungující jednotky.

Uvedený názor žalovaného zcela ignoruje ustanovení § 2 odst. 1 InfZ, dle kterého jsou povinným subjektem výslovně i jednotlivé orgány územních samosprávných celků. Pokud je tedy žádost o informace adresována Radě JMK, jakožto jednomu z orgánů územního samosprávného celku, pak musí být tomuto orgánu předána a tímto orgánem i vyřízena.

Argumentace žalovaného, která připouští existenci více orgánů v rámci kraje jen pro přenesenou působnost, nikoliv však pro samostatnou působnost, je absurdní. Výklad žalovaného nevyplývá ani ze zákona č. 129/2000 Sb., ani z InfZ. Ustanovení § 14 odst. 1 zákona č. 129/2000 Sb. pouze vymezuje hranici mezi přenesenou a samostatnou působností kraje, aniž by zároveň stanovil, že samostatná působnost je vykonávána pouze krajem jako celkem a nikoliv i jeho orgány. Pokud by se názor žalovaného aplikoval na celou větu předmětného ustanovení, pak by ani přenesenou působnost kraje nemohl vykonávat žádný orgán kraje, nýbrž pouze kraj jako celek.

Názor žalovaného není rovněž kompatibilní s vyhláškou č. 442/2006 Sb., kterou se stanoví struktura informací zveřejňovaných o povinném subjektu způsobem umožňujícím dálkový přístup, jejíž ustanovení § 2 odst. 2 naprosto zjevně počítá s tím, že v rámci územních samosprávných celků existuje více povinných subjektů, aniž by rozlišovala, zda se má jednat o přenesenou či samostatnou působnost. Žalovaný na str. 4 napadeného rozhodnutí uvádí, že výklad žalovaného je naopak v souladu s ustanovením § 2 odst. 2 vyhlášky č. 442/2006 Sb., neboť jeho hypotéza se nemůže týkat poskytování informací ze samostatné působnosti. Celé ustanovení § 2 odst. 2 vyhlášky č. 442/2006 Sb. zní: „*V případě územních samosprávných celků, jejichž součástí je více povinných subjektů, se informace zveřejňují pouze jednou.*“ Žalobci není zřejmé, z čeho žalovaný vyvozuje svůj názor, že hypotéza této normy se nemůže týkat poskytování informací ze samostatné působnosti. Citovaná norma se týká povinně zveřejňovaných informací dle ustanovení § 5 InfZ, přičemž tyto informace se týkají jak samostatné působnosti, tak i přenesené působnosti. Argument žalovaného nemá žádný racionální základ.

Na str. 4 napadeného rozhodnutí žalovaný uvádí, že „*obdrží-li kraj žádost o poskytnutí informací ze samostatné působnosti, pak – lhostejno, kterému orgánu kraje je žádost adresována – je třeba za povinný subjekt považovat kraj a nikoliv jeho jednotlivé orgány. Tuto žádost bude zpravidla vyřizovat s ohledem na § 94 odst. 1 krajského zřízení (či § 130 odst. 1 správního řádu) krajský úřad, neboť svou podstatou jde o rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob (InfZ jako zvláštní zákon upravuje specifický proces a specifickým způsobem též reguluje využití správního řádu).*“ S tímto názorem žalovaného žalobce zásadně nesouhlasí, neboť poskytování informací není rozhodováním o právech a povinnostech fyzických a právnických osob. V případě kladného vyřízení žádosti o

informace žadatel neobdrží od povinného subjektu rozhodnutí, nýbrž požadované informace. Ustanovení § 94 odst. 1 zákona č. 129/2000 Sb. tak v tomto případě nelze aplikovat. Ustanovení § 130 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. upravuje příslušnost orgánu územního samosprávného celku v případě, že zákon neurčuje, který orgán tohoto územního samosprávného celku je příslušný. Dle ustanovení § 2 odst. 1 InfZ ve spojení s ustanovením § 1 odst. 3 zákona č. 129/2000 Sb. je však naprosto určité zřejmé, které správní orgány, jakožto povinné subjekty, jsou příslušné k vyřízení žádosti o informace. Ustanovení § 130 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. tedy rovněž nelze aplikovat na případ žalobce.

V případě předmětu žádosti žalobce je však třeba vzít v úvahu existenci, resp. neexistenci, vztahů podřízenosti a nadřízenosti mezi jednotlivými částmi (orgány) samosprávného celku. Modelově je možno na danou situaci nahlížet následovně: orgán č. 1 může plně na sebe plnohodnotně převzít úkol poskytnutí informací uložený orgánu č. 2 pouze tehdy, pokud je orgánu č. 1 nadřízený. Pouze v takové situaci může orgán č. 1 autoritativně trvat na poslušnosti orgánu č. 2, a tedy žádat od orgánu č. 2 poskytnutí všech informací. Pokud se však nejedná o bezvýhradnou podřízenost orgánu č. 2 orgánu č. 1, pak vydání všech informací vlastněných orgánem č. 2 orgánu č. 1 je nevynutitelné a schází také možnost kontroly (výkonu dozoru) nad tím, zda orgán č. 2 opravdu všechny informace vydal. Pokud je orgánem č. 1 KÚ JMK, Odbor kontrolní a právní, a orgánem č. 2 Rada JMK, pak je zřejmé, že pro KÚ JMK, Odbor kontrolní a právní, je nemožné si reálně vynutit poslušnost Rady JMK, a tedy KÚ JMK, Odbor kontrolní a právní, nemůže autoritativně komukoliv (včetně žadatele o informace) odpovídat, že Rada určité informace nemá. Tento odbor KÚ JMK nemá žádné oprávnění informace k dopravní situaci v případě úspěšné výstavby R 52, o které se vyjadřoval radní Ing. Milan Venclík, požadovat ani přezkoumávat, zda tyto informace neexistují.

Navíc je nutno dodat, že při absenci služebního zákona a v situaci, kdy úředníci krajského úřadu jsou existenčně reálně závislí na rozhodnutí politických představitelů, není ani možné spravedlivě od úředníků požadovat, aby v zájmu podání informace žadateli riskovali nelibost politických představitelů a riskovali svoje zaměstnání. I z tohoto důvodu musí rada zůstat samostatným povinným subjektem, který se musí za své (ne)vydávání informací sám zodpovídat.

Žalovaný na podporu svého názoru uvádí, že jím uvedený výklad je z hlediska žadatelů nejvýhodnějším, neboť umožňuje maximální realizaci práva podle čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Dle žalovaného totiž není rozhodující, který orgán obce nebo kraje na žádost reagoval, nýbrž toliko, zda se vypořádal s celým obsahem žádosti a poskytl žadateli všechny dostupné relevantní informace, jež má územně samosprávný celek k předmětu žádosti k dispozici. I kdybychom pragmaticky připustili, že v případě, že jiný, neoslovený povinný subjekt, může vyřídit žádost o informaci tím, že poskytne všechny požadované informace, nelze takto uvažovat v situaci, kdy jiný, neoslovený, povinný subjekt tvrdí, že informace neexistují a přitom zjevně nemá volný a úplný přístup k požadovaným informacím, které vlastní jiný, oslovený, povinný subjekt.

Žalobce tedy nesdílí přesvědčení žalovaného, že jím zaujatý názor je pro žalobce nejvýhodnější a s takto vnucovaným „nejvýhodnějším“ postupem nesouhlasí. Možnost (dle InfZ) oslovit přímo jednotlivé orgány územního samosprávného celku s žádostí o informace týkající se samostatné působnosti je klíčová i v mnoha jiných situacích. Např. v případě územního plánování vystupují ve zcela odlišných funkcích dva orgány samosprávného celku, KÚ jako pořizovatel územně plánovací dokumentace a Zastupitelstvo kraje jako schvalovací orgán. Při postupu obhajovaném žalovaným, kdy tyto dva orgány by byly společně jediným a povinným subjektem a ne dvěma oddělenými povinnými subjekty dle současné dikce InfZ, by

vznikla možnost odepření poskytnutí informace z důvodu, že jde o novou informaci, která vznikla při přípravě rozhodnutí povinného subjektu (viz ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) InfZ). Pak by nastala nežádoucí situace, že územně plánovací podklady a studie, které má jednotlivý orgán územně samosprávného celku (zde pak Krajský úřad jako pořizovatel územně plánovací dokumentace) prokazatelně k dispozici, nebudou žadateli o informace poskytnuty s odůvodněním, že se jedná o nové informace pro přípravu „rozhodnutí“ téhož povinného subjektu – územně samosprávného celku – přičemž by se jednalo např. o schválení konceptu či návrhu územního plánu jiným orgánem územně správního celku, Zastupitelstvem kraje. Vznikla by zde situace, že pro koncept či návrh územního plánu, které jsou dokonce zveřejňovány a veřejně projednávány a kdy je veřejnost vyzývána, aby zaslala své námítky a připomínky by se veřejnost nemohla seznámit ani s podkladovými materiály, ani by veřejnost dokonce nemohla žádat podle InfZ o kopii zveřejněného materiálu, konceptu či návrhu územně plánovací dokumentace. Tato absurdní situace by totiž při postupu obhajovaném žalovaným reálně vznikla, protože územní samosprávný celek by mohl aplikovat ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) InfZ a pořizovatel územního plánu, opět samosprávný celek, by se odvolal na budoucí schvalování schvalovacím orgánem - Zastupitelstvem samosprávného celku. Tím je doloženo, že by vznikla absurdní situace, kdy by se občané nemohli seznámit s podkladovými materiály pro územní plán před podáním svých námitek a nemohli by tak učinit de facto až do schválení územního plánu. V případě územního plánování takto může dojít k odepření informací na velmi dlouhou dobu, která reálně může činit i několik let. Tímto způsobem jsou povinné subjekty a tzv. dotčené orgány státní správy informačně neodůvodněně zvýhodněny oproti občanovi a je popřen i jeden z cílů zákona, tj. umožnění občanům, aby měli možnost jednat se státní správou na základě co nejúplnějších informací.

V roce 2008 byla projednávána pod gescí Ministerstva vnitra novelizace InfZ, dle níž mělo být na popud žalovaného vypuštěno z ustanovení § 2 odst. 1 InfZ slovo „orgány“, z čehož vyplývá, že slovo „orgány“ v předmětném ustanovení má své opodstatnění a je ho tak třeba respektovat. (Na okraj se poznamenává, že práce na této novelizaci byly z rozhodnutí vlády ČR v roce 2009 zastaveny.)

Žalobce již v žádosti poukázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18.8.2008, č.j. 31 Ca 56/2008-27, který rovněž připustil, že dle ustanovení § 2 odst. 1 InfZ jsou povinnými subjekty jak územní samosprávné celky, tak i jejich jednotlivé orgány, neméně v daném rozsudku nezůstal Krajský soud s tímto názorem dále konzistentní. Gramatickým výkladem citovaného ustanovení přitom lze jediné dovodit, že povinnými subjekty jsou nejen územní samosprávné celky, ale i jejich jednotlivé orgány. Podle ustanovení § 1 odst. 3 zákona č. 129/2000 Sb.: *„je kraj samostatně spravován zastupitelstvem kraje (dále jen „zastupitelstvo“); dalšími orgány kraje jsou rada kraje (dále jen „rada“), hejtman kraje (dále jen „hejtman“) a krajský úřad. Orgánem kraje je též zvláštní orgán kraje (dále jen „zvláštní orgán“) zřízený podle zákona.“* Z citovaného ustanovení lze ve spojení s výše citovaným ustanovením InfZ dovodit, že rada kraje je jako orgán kraje povinným subjektem ve smyslu InfZ. Jednotlivé povinné subjekty vymezené InfZ nelze libovolně směřovat či zaměřovat, neboť každý z jednotlivých subjektů vymczených InfZ je nezastupitelný a z hlediska svých funkcí má odlišné informace.

V daném případě byl ze strany žalobce jako povinný subjekt osloven orgán územního samosprávného celku, jehož člen veřejně vystoupil s určitými informacemi, které musí mít nepochybně podloženy dokumenty, a tudíž je schopen zodpovědně vyřídit předmětnou žádost se znalostí věci. Podle názoru žalobce neexistuje zákonný důvod, pro který by v daném případě bylo možné vyřízení žádosti o informace jiným povinným subjektem, byť v rámci jednoho územního samosprávného celku. Sdělení zaslání žalobci jiným povinným subjektem, než který byl osloven, subjektem, který nemá k požadovaným informacím přímý přístup,

nemá žádnou vypovídací hodnotu o tom, zda požadované informace skutečně existují, v jakém rozsahu atd. Žalobce podotýká, že nelze dovozovat skutečnost, že územně samosprávný celek a jeho orgány tvoří ve světle ustanovení § 2 odst. 1 InfZ jeden povinný subjekt, neboť k tomuto výkladu neexistuje zákonný podklad. Stávající znění InfZ je naprosto jednoznačné: povinnými subjekty jsou po novele č. 61/2006 Sb. jak samosprávný celek jako takový (kraj, obec), tak i všechny jeho orgány (tj. u krajů mj. krajský úřad, hejtman a rada).

V uvedené souvislosti je možné podotknout, že explicitní formulace uvedená v novele č. 61/2006 Sb. má podle názoru žalobce i hlubší věcný obsah a toto se odráží v důvodové zprávě: „*proto se vedle správních úřadů (tj. ústředních a dalších orgánů státní správy, tzv. „exekutivy“) jmenovitě nebo typově uvádějí další subjekty, jimiž je stát tvořen a jimiž se vůči jedinci projevuje, ať už uvedené v Ústavě, anebo proto, že jsou pověřeny státní mocí rozhodovat o právech osob, anebo proto, že jsou zřízeny zákonem či na základě zákona.*“ Je pravdou, že orgány územně samosprávného celku jednají odděleně a mají zákonem svěřeny odlišné pravomoci, a tedy, i když se může z hlediska osloveného povinného subjektu jevit praktické, aby odpověděl někdo jiný, reálně tomu tak být nemusí. Např. informace známé jen hejtmanovi nebo radě kraje nemusí být známy zastupitelstvu nebo krajskému úřadu. Orgány územně samosprávného celku jednají odděleně a mají zákonem svěřeny odlišné pravomoci.

Dle žalobce je Rada JMK samostatným povinným subjektem ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 InfZ, který byl žalobcem požádán o poskytnutí konkrétních informací. Jako samostatný subjekt práva na informace byla Rada JMK, podle názoru žalobce, povinna na jeho žádost sama reagovat, a nikoli postoupit či jinak delegovat svoji zákonnou povinnost na jiný samostatný subjekt práv a povinností v rámci práva na svobodný přístup k informacím. S ohledem na tuto skutečnost neobstojí tvrzení žalovaného na str. 7 napadeného rozhodnutí, že povinný subjekt řádně zabýval předmětnou žádostí a věcně ji vyřídil.

Žalobce s odkazem na výše uvedené namítá, že se žalovaný dopouští svým postupem porušování jeho základního práva na informace i jeho procesního práva na zákonné a rychlé vyřízení věci zakotveného implicitně v čl. 17 Listiny základních práv a svobod a explicitně v § 14 odst. 5 písm. d) a § 15 InfZ.

2. účel řízení o odvolání, resp. stížnosti

V části III./B napadeného rozhodnutí žalovaný uvádí, že i kdyby měl žalobce pravdu ohledně nesprávného postupu (že žádost nebyla vůbec předána orgánu, kterému byla adresována) „*a uvedený postup nebyl v souladu se zákonem, nemá to vliv na zákonnost vyřízení předmětné konkrétní žádosti o informace – zde je relevantním hlediskem pouze existence zákonného důvodu pro odmítnutí žádosti. Účelem řízení o odvolání, resp. stížnosti dle InfZ naopak není posoudit zákonnosti jiných postupů povinného subjektu, než je vyřizování konkrétní žádosti o informace, a suplovat tak dozorovou či kontrolní působnost příslušných orgánů.*“

K výše uvedenému žalobce upozorňuje, že podal stížnost na nečinnost povinného subjektu – Rady JMK. Nevyřízení žádosti osloveným povinným subjektem je nezákonný postup. Účelem řízení o stížnosti je mimo jiné přezkoumat, zda povinný subjekt je či není nečinný. Žalovaný pro případ, že žalobcův názor je správný (na žádost měla reagovat Rada JMK), nevyvozuje vůbec závěry ohledně nečinnosti povinného subjektu. Z výše uvedeného je patrné nepochopení podstaty a účelu řízení o stížnosti žalovaným.

3. nedostatečné zjištění skutkového stavu

Je vhodné také zdůraznit, že v daném případě žalovaný ve funkci druhostupňového orgánu nenaplnil požadavky kladené na něj, neboť místo aby naplnil zásadu materiální pravdy

a prověřil, zda skutečně požadovanými informacemi nedisponuje ani sám radní, člen povinného subjektu, na základě jehož tvrzení byla žádost o informace formulována, žalovaný zůstal de facto v tomto aspektu nečinný, spokojil se s vyjádřeními několika odborů KÚ JMK a prostě bez jakéhokoliv dalšího ověření potvrdil ve svém rozhodnutí, že prvostupňový orgán nepochybil. Pokud by bylo připuštěno, aby druhostupňové orgány pouze takto „opisovaly“ tvrzení prvostupňových orgánů, bylo by to nepochybně zcela v rozporu s dvoustupňovostí předmětného zákonného procesu dle InfZ a podávání stížností podle ustanovení § 16a InfZ a odvolání podle ustanovení § 16 InfZ by bylo zcela nesmyslné (žadatelé by de facto nebyla poskytnuta ochrana, kterou mu právě dvoustupňový proces poskytnout má).

Z výše uvedených důvodů je tedy třeba zcela odmítnout mylné argumenty, které žalovaný uvádí na podporu postupu Jihomoravského kraje - KÚ JMK, Odboru kontrolního a právního, v napadeném rozhodnutí.

Nezákonným postupem Jihomoravského kraje - KÚ JMK, Odboru kontrolního a právního, potvrzeným žalovaným, byl žalobce zkrácen na svém právu na svobodný přístup k informacím podle čl. 17 Listiny základních práv a svobod.

Důkaz: Spis žalovaného a povinného subjektu v předmětné věci

III.

Návrh na osvobození od soudních poplatků

Žalobce si dovoluje žádat Městský soud v Praze, aby jej podle ustanovení § 36 odst. 3 SŘS osvobodil od povinnosti hradit soudní poplatek za žalobu, neboť žalobce nemá žádné prostředky a podaná žaloba zjevně nesměřuje k bezúčelnému uplatňování práva.

*Důkaz: Prohlášení o majetkových poměrech žalobce ze dne 25.4.2009, v příloze
Příloha ve zkráceném rozsahu k daňovému přiznání za rok 2008, v příloze
Zpráva za rok 2008 k daňovému přiznání pro finanční úřad, v příloze
Rozvaha k 31.12.2008, v příloze
Výkaz zisku a ztráty k 31.12.2008, v příloze*

IV.

Náklady řízení

Žalobce požaduje, aby mu Městský soud v Praze v případě úspěchu žaloby přiznal právo na náhradu účelně vynaložených nákladů soudního řízení dle § 60 odst. 1 SŘS, které ke dni podání žaloby vyčísluje součtem 5.712,- Kč z následujících položek:

- odměna právního zástupce žalobce ve výši 4.200,- Kč za dva úkony právní služby dle § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhl. č. 177/1996 Sb.,
- hotové výdaje právního zástupce žalobce ve výši 600,- Kč za dva úkony právní služby dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.,
- DPH 19 % z odměny a nákladů právního zástupce – osvědčení o registraci plátce DPH je u Městského soudu v Praze založeno ve správním deníku pod č. 123/2007 (4800 x 0,19 = 912,- Kč).

V.
Závěrečný žalobní návrh

S ohledem na výše uvedené žalobce navrhuje, aby Městský soud v Praze rozhodl rozsudkem takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, ze dne 8.7.2009, č.j. MV-46289-2/ODK-2009 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 5.712,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku na účet právního zástupce žalobce Mgr. Lud'ka Šikoly, advokáta, sídlem Brno, Dvořákova 13.

V Brně dne 17.9.2009

Občané za ochranu kvality bydlení v Brně -
Kníničkách, Rozdrojovicích a Jinačovicích

MVCRX008874M
prvotní identifikátor

MINISTERSTVO VNITRA
pošt. schr. 155/P
140 21 PRAHA 4

Č.j. MV-18594-3/P-2010

Praha 24. února 2010
Počet listů: 9

Městský soud v Praze
pracoviště Hybernská
Hybernská 18
111 21 PRAHA 1

Ke sp.zn.: 6 Ca 268/2009

Žalobce: Občané za ochranu kvality bydlení v Brně - Kníničkách,
Rozdrojovicích a Jinačovicích, IČ: 26653486,
U Luhu 23, 635 00 Brno - Kníničky

Žalovaný: Ministerstvo vnitra,
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7
adresa pro doručování: Ministerstvo vnitra
pošt.schr. 155/P
140 21 Praha 4

Žaloba proti rozhodnutí žalovaného č.j. MV-46289-2/ODK-2009
ze dne 8.7.2009

Vyjádření žalovaného

Dvojmo

Přílohy budou, vzhledem ke svému charakteru, zaslány cestou poštovní přepravy.

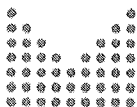
Žalovaný obdržel dne 5. ledna 2010 výzvu Městského soudu v Praze k předložení písemného vyjádření k výše uvedené správní žalobě, a to ve lhůtě dvou měsíců od doručení výzvy. Tuto žalobu považuje Ministerstvo vnitra za nedůvodnou, a to především proto, že napadeným rozhodnutím žalovaného nebyl žalobce na svých hmotných ani procesních právech zkrácen, a v rámci správního řízení nedošlo ani k porušení jeho práv, a tudíž nejsou naplněny předpoklady § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘS“).

Podle ustanovení § 65 SŘS, z něhož žalobce odvozuje svou žalobní legitimaci v dané věci, *„kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak“*.

Dle názoru žalobce porušil v předmětném případě žalovaný právo žalobce na svobodný přístup k informacím, když svým rozhodnutím č. j. MV-46289-2/ODK-2009 ze dne 8. července 2009 (dále jen „napadené rozhodnutí“) potvrdil postup povinného subjektu – Jihomoravského kraje – při vyřizování elektronicky podané žádosti o informace označené jako *„Vec: žádost o informace podle zákona 106/99 – přivedeme ty milióny aut na kraj Brna na Vídeňskou ulici a budeme řešit další problém“*, již žalobce zaslal dne 14. května 2009 na podatelnu povinného subjektu. Žalobce strukturuje žalobu do dvou základních skupin argumentů – jednak napadá přístup Ministerstva vnitra k interpretaci pojmu **povinný subjekt** v podmínkách územních samosprávných celků (s tím souvisí účel řízení o odvolání, resp. stížnosti), a dále napadá **zjištění skutkového stavu**, které shledává za nedostatečné. K těmto dvěma problémům se proto žalovaný v následujícím textu vyjadřuje.

I.

Žalobce dovozuje z díkce § 2 odst. 1 InfZ (*„...územní samosprávné celky a jejich orgány“*) závěr, že žádost o informace musí být vyřizována vždy tím orgánem obce či kraje, jemuž byla žádost adresována. Ministerstvo vnitra se s tímto názorem neztotožňuje a zastává názor (rozvedený v **bodě III./A napadeného rozhodnutí**), že zákonnost vyřízení žádosti o informace není ovlivněna faktem, že tuto žádost vyřídil jiný orgán kraje, než který byl žadatelem označen jako adresát žádosti.

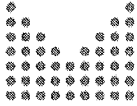

K této problematice tedy zastáváme názor uvedený v napadeném rozhodnutí a korespondujícím s následujícím. Podle názoru žalovaného je tedy při poskytování informací ze samostatné působnosti nutné vycházet z podstaty územních samosprávných celků jako veřejnoprávních korporací, jimž zákon (event. přímo ústavní pořádek) vymezuje okruh záležitostí náležejících tomuto subjektu jako jejich „vlastní“ (originární, „přirozená“) činnost, tedy jako jejich *samospráva* či *samostatná působnost*. V případě krajů je okruh těchto činností vymezen v § 14 odst. 1 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „krajské zřízení“), podle kterého *do samostatné působnosti krajů patří záležitosti, které jsou v zájmu kraje a občanů kraje, pokud nejde o přenesenou působnost kraje*. Zákon tedy svěřuje samostatnou působnost přímo kraji (jako územnímu samosprávnému celku – veřejnoprávní korporaci), přičemž navazující rozdělení pravomoci rozhodovat o konkrétních otázkách spadajících do samostatné působnosti mezi jednotlivé krajské orgány z tohoto hlediska představuje pouze bližší organizační rozdělení činnosti v rámci daného samosprávného celku, aniž by však z těchto orgánů v oblasti samostatné působnosti činilo zvláštní, samostatně fungující jednotky. Jinak řečeno orgány kraje, pokud utvářejí a realizují vůli kraje a rozhodují o otázkách v samostatné působnosti, činí tak nikoli svým vlastním jménem, ale jménem kraje jako takového.

V rámci výkonu přenesené působnosti je to poněkud odlišné, a sice v tom, že někdy zákon svěřuje určitou pravomoc (v rámci výkonu státní správy, nikoli samosprávy) přímo konkrétnímu orgánu územního samosprávného celku, vystupujícímu pak samostatně vlastním jménem např. jako správní orgán, a nikoli tedy územnímu samosprávnému celku jako takovému, i když se samozřejmě objevují i situace, kdy je pravomoc svěřena územnímu samosprávnému celku, který ji má vykonávat v přenesené působnosti.

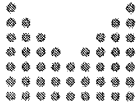
Na základě uvedených skutečností se tedy žalovaný domnívá, že připuštění orgánů územních samosprávných celků, jakožto samostatných povinných subjektů, připadá případně v úvahu pouze při splnění konkrétních skutečností a pouze a jen v oblasti přenesené, nikoli samostatné působnosti.

Tento výklad není dle názoru žalovaného v rozporu ani s čl. 17 odst. 5 Listiny, který hovoří o orgánech územní samosprávy, neboť takové označení bylo v době přijetí Listiny základních práv a svobod *promiscue* užíváno i pro označení samosprávného celku, ani s § 2 odst. 2 vyhlášky č. 442/2006 Sb., kterou se stanoví struktura informací zveřejňovaných o povinném subjektu způsobem umožňujícím dálkový přístup, jehož hypotéza se nemůže týkat poskytování informací ze samostatné působnosti.

Stejně tak na výše uvedeném závěru nic nemění námitka žalobce, dle níž jsou jednotlivé orgány územních samosprávných celků nezastupitelné a disponují odlišnými informacemi, přičemž některé informace známé jednomu orgánu kraje nemusí být známé orgánu jinému, takže informace poskytnutá jedním orgánem kraje je pouze informací zprostředkovanou, a tudíž nese riziko zkreslení. V tomto případě je totiž orgán, který žádost o informace ze samostatné působnosti územního samosprávného celku poskytuje, resp. žádost vyřizuje, mimo jiné odpovědný též za to, že požadované informace byly poskytnuty v úplném rozsahu, resp. za celý povinný subjekt, jímž je územní samosprávný celek (samozřejmě s výjimkou zákonem stanovených omezení přístupu k informacím). Tato okolnost je pak přezkoumatelná též v řízení o stížnosti dle § 16a InfZ. Krom toho v předmětném případě se jednalo o informace člena rady kraje, a nikoli rady kraje jako takové, jak mylně žalobce uvádí, takže i kdyby žádost o informace vyřizovala rada kraje, což by zejména z časového hlediska bylo relativně problematické (viz k tomu dále), jednalo by se o „zprostředkované“ informace, neboť rovněž rada kraje by byla závislá na sdělení Ing. Venclika, stejně jako tomu bylo v případě krajského úřadu, který předmětnou žádost o informace vyřizoval. V daném případě si krajský úřad nevyžádal vyjádření samotného Ing. Venclika, žalovaný se touto skutečností blížeji zabývá v poslední části bodu III, označeném „III / C“, i když se jedná o III / E.

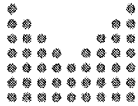
Naopak je v této souvislosti vhodné připomenout, že výše nastíněný výklad žalovaného je z hlediska žadatelů o informace ze samostatné působnosti výkladem „nejvýhodnějším“, neboť umožňuje maximální realizaci práva podle čl. 17 Listiny, jelikož do samostatné působnosti územního samosprávného celku náleží jakákoli informace, která se týká činnosti jakéhokoli orgánu (žadatel nemusí „zkoumat“, který orgán by danou informací asi mohl v určitém okamžiku disponovat, a přitom ani není možné, aby např. rada žádost odložila, protože se jedná o působnost zastupitelstva, apod.). Při důsledné aplikaci oddělených povinných subjektů by totiž mohlo docházet nejen k postupnému odkládání žádostí do té doby, než by žadatel oslovil správný orgán územního samosprávného celku, nicméně vzhledem ke skutečnosti, že jak rada, tak i zastupitelstvo územního samosprávného celku mohou rozhodovat pouze na zasedání či schůzi, jejichž svolání je poměrně časově náročné, zejména u zastupitelstva, a vzhledem k neomezenému počtu žádostí by se ze zastupitelstva musel stát buď permanentně zasedající orgán bylo by v takové situaci velmi obtížné dodržovat zákonem stanovené lhůty pro poskytování informací, jakož i pro případné odložení žádosti.

S tímto závěrem o „výhodnosti“ popsané interpretace polemizuje žalobce za pomoci konkrétního příkladu správní agendy, tj. územního plánování. Žalobce dovozuje možnost aplikace ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) InfZ v případě žádostí o územně plánovací podklady a studie, které jsou podkladem pro budoucí schvalovací proceduru územního samosprávného celku; z toho pak žalobce vyvozuje možnost žádat o dané informace jednotlivé orgány kraje a nikoliv pouze kraj jako takový, který má možnost aplikace zmíněného ustanovení pro odmítnutí žádosti. S tímto názorem však žalovaný nesouhlasí. Při užití důvodu dle § 11 odst. 1 písm. b) InfZ je totiž nutné odlišovat informace vzniklé skutečně „nově“ v rámci přípravy rozhodnutí (vydání těchto informací lze odmítnout) od informací vzniklých jako samostatné výstupy, které následně slouží jako podklad pro budoucí rozhodnutí – na posledně uvedené informace se ochrana dle § 11 odst. 1 písm. b) InfZ dle názoru Ministerstva vnitra neuplatní a tyto informace je proto třeba poskytnout bez ohledu na to, který orgán v rámci kraje žádost o informaci vyřizuje. Takovými informacemi (které je třeba na žádost poskytnout) mohou být kromě žalobcem zmíněných např. i některé důkazní prostředky vzniklé činností jiných povinných subjektů (např. protokoly z ukončených kontrol apod.), které jsou součástí správního spisu a jako takové slouží coby podklad pro rozhodnutí správního orgánu – povinného subjektu.

Kromě toho lze uvést, že InfZ hovoří o *omezení* poskytnutí informace, a proto povinný subjekt nemůže zřejmě žádost zcela odmítnout, ale měl by poskytnout alespoň základní informace o řízení (např. o předmětu řízení, o tom, že řízení probíhá, podle okolností i o účastnících řízení apod.) – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. ledna 2008, č. j. 5 As 28/2007-89, publikovaný pod č. 1532 ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. 4/2008. Aplikace tohoto omezení je přitom InfZ založena na *správním uvážení* (povinný subjekt *může* omezit...), což zároveň znamená, že povinný subjekt musí, pokud se rozhodne omezení využít, vždy toto správní uvážení odůvodnit.

Uvedený závěr žalovaného tedy znamená, že obdrželi-li kraj žádost o poskytnutí informací ze samostatné působnosti, pak – lhostejno, kterému orgánu kraje je žádost adresována – je třeba za povinný subjekt považovat kraj a nikoli jeho jednotlivé orgány. Tuto žádost bude zpravidla vyřizovat s ohledem na § 94 odst. 1 krajského zřízení (či § 130 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů /dále jen „správní řád“/) krajský úřad, neboť svou podstatou jde o rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob (InfZ jako zvláštní zákon upravuje specifický proces a specifickým způsobem též reguluje využití správního řádu).

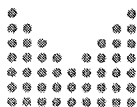

Podle názoru Ministerstva vnitra je proto zcela v souladu se zákonem, pokud žádost o informace za samostatné působnosti, byť ji žadatel adresoval Radě Jihomoravského kraje, vyřizoval Krajský úřad Jihomoravského kraje, neboť ve skutečnosti se jednalo o žádost o poskytnutí informací od kraje jako povinného subjektu, tento subjekt ji také náležitě vyřizoval, a to, který orgán v rámci organizačního uspořádání kraje vyřízení žádosti „fakticky“ zabezpečí, již není z hlediska postupu podle InfZ relevantní (oba orgány kraje v tomto případě navenek vyjadřují vůli kraje jako povinného subjektu a z pohledu nadřízeného orgánu je v rámci stížnostního přezkumu rozhodné pouze to, zda postup povinného subjektu vůči žadateli odpovídal zákonu a nikoli zda žádost vyřizoval krajský úřad, rada kraje či jiný orgán kraje).

Ve vztahu ke stěžovatelem zmiňovaném rozsudku Krajského soudu v Brně sp. zn. 31 Ca 56/2008-27 ze dne 15. srpna 2008 jsme se vyjádřili již v napadeném rozhodnutí, a to tak že stěžovatelem citovaná část je pouze citací dikce zákona (InfZ), nikoliv vyslovením názoru soudu. Naopak v celkovém kontextu tento rozsudek plně koresponduje s názorem Ministerstva vnitra prezentovaným ve všech předchozích rozhodnutích, stejně jako v tomto. V rozsudku je mimo jiné uvedeno: „*Ve světle tohoto závěru pak soud konstatuje, že v případě, že se jedná o samostatnou působnost kraje byl primárně příslušný k vyřízení žádosti územní samosprávný celek, tedy Jihomoravský kraj a vyřízení žádosti o informace bylo provedeno nejen v souladu s interními postupy Jihomoravského kraje, ale i v souladu se zákonem. K uvedenému závěru soud dospěl poté, kdy dovedl, že z dikce krajského zřízení je evidentní, že v rámci samostatné působnosti je nositelem této působnosti právě kraj.*“

Závěrem k tomuto bodu se chceme vyjádřit k chystané novelizaci InfZ, konkrétně ke znění § 2 odst. 1 InfZ. Novela toliko upřesňuje vymezení povinných subjektů v případě územních samosprávných celků, a nelze ze snahy po upřesnění dovozovat „změnu“ výkladu tohoto textu.

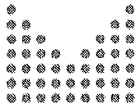
Ve vztahu k žalobcem zmíněné nečinnosti povinného subjektu – Radě JMK v části žaloby č. 2, tj. účel řízení o odvolání, resp. stížnosti, odkazujeme na výše uvedené. Vzhledem k tomu, že povinný subjekt je kraj, jakožto územní samosprávný celek, pak nedochází k nečinnosti povinného subjektu.

II.

K námitce žalobce spočívající v tom, že **zjištění skutkového stavu** shledává za nedostatečné, resp. nenaplnění materiální pravdy spočívající v prověření (ze strany nadřízeného orgánu), zda skutečně požadovanými informacemi nedisponuje ani sám radní, člen povinného subjektu, uvádí Ministerstvo vnitra následující **v napadeném rozhodnutí rozvedený v bodě III / D** názor. Podle § 3 správního řádu postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V daném případě byla existence požadovaných informací u povinného subjektu prověřena, a to sděleními jednotlivých odborů krajského úřadu a konečným sdělením povinného subjektu, že těmito informacemi nedisponuje, proto dle názoru Ministerstva vnitra nevznikly důvodné pochybnosti. V této souvislosti zastává Ministerstvo vnitra názor, že důvodnou pochybnost, která by opodstatnila odlišný přístup k věci, nelze dovodit pouze z určité obecné pravděpodobnosti či očekávání. Důvodnou může být jen taková pochybnost, jíž lze podložit relevantními argumenty právního charakteru, případně takovými okolnostmi či souvislostmi skutkové povahy, které samy o sobě zcela zjevně zpochybňují správnost postupu povinného subjektu při vyřizování žádosti o informace (např. vnitřní vzájemnou rozporností, zjevnou nelogičností apod.). Tento závěr lze podpořit i odkazem na judikaturu, zmínit lze např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. července 2006, č. j. 30 Ca 11/2006-38, ve kterém se mj. uvádí, že *„Na (...) žalovaném však není možno požadovat informaci, o níž tvrdí, že ji nemá k dispozici. O tom obecně vzato lze sice pochybovat, takové tvrzení však nebylo vyvráceno...“*.

Pokud by žalovaný měl pochybnost o řádném vyřízení žádosti (ať už na základě údajů poskytnutých stěžovatelem nebo ze spisové dokumentace) rozhodl by o postupu povinného subjektu tak, že by povinnému subjektu přikázal, věc vyřídit. Tento postup nakonec žalovaný v mnoha případech uplatnil. V daném případě, však stěžovatel nepředložil žádný „důkaz“ o tom, že by povinný subjekt měl k dispozici dokumenty, ze kterých Ing. Venclík vycházel při svém vystoupení v předmětném článku a ani ze spisového materiálu předloženého žalovanému nevzešla pochybnost zakládající důvod pro vrácení věci povinnému subjektu.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti se žalovaný nedomnívá, že by bylo předmětným rozhodnutím zasaženo do práva žalobce na svobodný přístup k informacím, když vzhledem k poměrně obecné formulaci žádosti o poskytnutí informací (žalobce požadoval veškerou emailovou korespondenci člena rady kraje za určité období, nikoli korespondenci týkající se určité věci). V řízení o stížnosti nebylo prokázáno, že by konkrétní korespondence, kterou žalobce požadoval, skutečně existovala, a proto není žalovanému zřejmé, jaká konkrétní újma žalobci vydáním napadeného rozhodnutí vznikla.

Pro úplnost žalovaný ještě dodává, že dle jeho názoru lze poskytnutí tzv. negativní informace, tj. sdělení, že požadované informace nemá povinný subjekt k dispozici a současně nemá ani zákonnou povinnost tyto informace mít, považovat za sdělení doprovodné informace dle § 3 odst. 6 InfZ, tedy informace úzce související s požadovanými informacemi, a tudíž není třeba vydávat rozhodnutí o odmítnutí žádosti.

Žalovanému je znám rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 71/2007-56 ze dne 24. srpna 2008, který ovšem vychází ze znění InfZ před novelou č. 61/2006 Sb. a vztahuje se k institutu fiktivního rozhodnutí a není tedy ve vztahu k aktuálnímu znění InfZ plně využitelný. Výše uvedený právní názor žalovaného vychází z toho, že novelou InfZ č. 61/2006 Sb. byla zavedena jako nápravný prostředek proti postupu povinných subjektů stížnost. Podle § 16a odst. 1 InfZ lze stížnost mj. podat v případě, kdy po uplynutí zákonem stanovené lhůty nebyla poskytnuta informace a nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti, a také v případě, kdy byla informace poskytnuta částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí. Bude-li tedy mít žadatel, stejně jako žalobce v tomto případě, pochybnost o postupu povinného subjektu, může využít institutu stížnosti a v rámci jejího vyřízení pak nadřízený orgán přezkoumá, zda se jednalo o informace, na něž dopadá režim InfZ a zda mělo být vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti dle § 15 InfZ, či nikoliv. Rozhodnutí nadřízeného orgánu pak může být předmětem žaloby dle § 65 SŘS. Není tedy třeba pro případy, kdy u povinného subjektu budou k dispozici informace nesouvisející s jeho činností (např. soukromá emailová korespondence jeho zaměstnanců, k níž byly využity prostředky povinného subjektu), konstruovat povinnost vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti, neboť zde InfZ upravuje dostatečné nápravné prostředky. Žalobce je ostatně k takovéto konstrukci nucen pouze tím, jak vykládá pojem informace ve smyslu § 3 odst. 3 InfZ, přičemž ovšem svým postupem v této věci sám nutnost takové konstrukce popírá.

III.

Dle názoru žalovaného nebyl žalobce napadeným rozhodnutím zkrácen na svém právu na svobodný přístup k informacím, jelikož předmětem řízení o stížnosti dle § 16a InfZ je především ověření, zda povinný subjekt vyřídil řádně žádost o informace, tj. zda žadateli informace poskytl, resp. pokud neposkytl, učinil tak rozhodnutím dle § 15 InfZ, proti němuž je možno podat odvolání. Dle názoru žalovaného lze pak vyřízení žádosti o informace ze samostatné působnosti kraje krajským úřadem, jakožto orgánem příslušným k rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob ve věcech patřících do samostatné působnosti kraje (viz § 94 odst. 1 krajského zřízení), považovat za vyřízení žádosti povinným subjektem. Rovněž procesní práva žalobce byla v řízení vedeném žalovaným respektována.

IV.

Žalovaný si dovoluje požádat, aby veškerá další korespondence byla adresována na **právní odbor Ministerstva vnitra, pošt. schr. 155/P, 140 21 Praha 4**, který je za resort oprávněn vystupovat před soudy.

V.

K procesní stránce předmětné věci žalovaný sděluje, že souhlasí s tím, aby ve smyslu ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního bylo o věci samé rozhodnuto bez jednání.

S ohledem na výše uvedené se žalovaný domnívá, že předmětná správní žaloba není důvodná a navrhuje, aby Městský soud v Praze tuto žalobu na základě § 78 odst. 7 s.r.s. zamítl.

JUDr.Ivana Pecháčková
ředitelka odboru právního

